ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)
της 12ης Ιουνίου 2007 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-57/04 και Τ-71/04,

Budějovický Budvar, národní podnik, με έδρα το České Budějovice (Τσεχική Δημοκρατία), εκπροσωπούμενη από τον F. Fajgenbaum, δικηγόρο,

προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-57/04,

Anheuser-Busch, Inc., με έδρα το Saint Louis, Missouri (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους V. von Bomhard, A. Renck, A. Pohlmann, D. Ohlgart και B. Goebel, στη συνέχεια δε από τους V. von Bomhard, A. Renck, D. Ohlgart και B. Goebel, δικηγόρους,

προσφεύγουσα στην υπόθεση Τ-71/04,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπουμένου από τους A. Folliard-Monguiral και I. de Medrano Caballero,

καθού,

αντίδικοι κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσες ενώπιον του Πρωτοδικείου:

Anheuser-Busch, Inc. (στην υπόθεση T-57/04),

Budějovický Budvar, národní podnik (στην υπόθεση T-71/04),

με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του δευτέρου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 3ης Δεκεμβρίου 2003 (υποθέσεις R 1024/2001-2 και R 1000/2001-2), σχετικά με μια διαδικασία ανακοπής μεταξύ Budějovický Budvar, národní podnik και Anheuser-Busch, Inc.,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πέμπτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, πρόεδρο, E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby και K. Jürimäe, δικαστές,

γραμματέας: I. Νάτσινας, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη τα δικόγραφα των προσφυγών που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 10 (υπόθεση Τ-57/04) και στις 20 Φεβρουαρίου 2004 (υπόθεση Τ-71/04),

έχοντας υπόψη τη διάταξη του προέδρου του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 23ης Σεπτεμβρίου 2004, περί συνεκδικάσεως των υπό κρίση υποθέσεων προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου,

έχοντας υπόψη τα υπομνήματα απαντήσεως του ΓΕΕΑ που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Σεπτεμβρίου 2004,

έχοντας υπόψη τα υπομνήματα απαντήσεως των παρεμβαινόντων διαδίκων που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 (υπόθεση Τ-71/04) και στις 29 Σεπτεμβρίου 2004 (υπόθεση Τ-57/04),

έχοντας υπόψη την παραπομπή των υπό κρίση υποθέσεων ενώπιον του πέμπτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου και κατόπιν της συνεδριάσεως της 13ης Οκτωβρίου 2005,

έχοντας υπόψη τη διάταξη περί εκ νέου διεξαγωγής της προφορικής διαδικασίας της 14ης Μαΐου 2007 και τις παρατηρήσεις των διαδίκων επί του αιτήματος καταργήσεως της δίκης το οποίο υπέβαλε η Anheuser-Busch, Inc. στις 8 Μαΐου 2007 στην υπόθεση Τ-71/04·

έχοντας υπόψη την προφορική διαδικασία της 24ης Μαΐου 2007·

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο

I — *Το διεθνές δίκαιο*

1 Τα άρθρα 1 έως 5 του Διακανονισμού της Λισαβώνας σχετικά με την προστασία των ονομασιών προελεύσεως και τη διεθνή καταχώρησή τους (στο εξής: Διακανονισμός της Λισαβώνας), που έγινε δεκτός στις 31 Οκτωβρίου 1958, αναθεωρήθηκε στη Στοκχόλμη στις 14 Ιουλίου 1967 και τροποποιήθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 1979, ορίζουν τα ακόλουθα:

«*Άρθρο 1*

1) Οι χώρες στις οποίες εφαρμόζεται ο παρών Διακανονισμός συνιστούν ειδική ένωση στο πλαίσιο της Ενώσεως για την προστασία της Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας.

2) Οι χώρες αυτές αναλαμβάνουν την υποχρέωση να προστατεύουν στο έδαφός τους, σύμφωνα με τον παρόντα Διακανονισμό, τις ονομασίες προελεύσεως των προϊόντων των λοιπών χωρών της ειδικής ενώσεως, που αναγνωρίζονται και προστατεύονται ως τέτοιες στη χώρα προελεύσεως και που έχουν καταχωρηθεί στο Διεθνές Γραφείο Πνευματικής Ιδιοκτησίας [...] που προβλέπει η Σύμβαση περί ιδρύσεως της Παγκόσμιας Οργανώσεως Πνευματικής Ιδιοκτησίας [...]

Άρθρο 2

1) Ως ονομασία προελεύσεως, υπό την έννοια του παρόντος Διακανονισμού, νοείται η γεωγραφική ονομασία μιας χώρας, μιας περιοχής ή άλλου τόπου που χρησιμεύει προς προσδιορισμό προϊόντος προερχόμενου από εκεί και του οποίου η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά οφείλονται αποκλειστικά ή ουσιαστικά στον γεωγραφικό χώρο από τον οποίο αυτό προέρχεται, περιλαμβανομένων των φυσικών και των ανθρώπινων παραγόντων.

2) Η χώρα προελεύσεως είναι εκείνη της οποίας το όνομα —ή εντός της οποίας βρίσκεται η περιοχή ή ο τόπος των οποίων το όνομα— αποτελεί την ονομασία προελεύσεως που προσέδωσε στο προϊόν τη φήμη του.

Άρθρο 3

Η προστασία εξασφαλίζεται έναντι κάθε σφετερισμού ή απομιμήσεως, ακόμα και αν αναφέρεται η πραγματική προέλευση του προϊόντος ή η ονομασία χρησιμοποιείται σε μετάφραση ή συνοδεύεται από εκφράσεις όπως "είδος", "τύπος", "μέθοδος", "απομίμηση" ή άλλες παρόμοιες.

Άρθρο 4

Οι διατάξεις του παρόντος Διακανονισμού ουδόλως αποκλείουν την υφιστάμενη προστασία υπέρ ονομασιών προελεύσεως σε καθεμία από τις χώρες της ειδικής

ενώσεως, δυνάμει άλλων διεθνών συμφωνιών, όπως η Σύμβαση των Παρισίων της 20ής Μαρτίου 1883, περί προστασίας της βιομηχανικής ιδιοκτησίας, και οι μεταγενέστερες αναθεωρήσεις της, και ο Διακανονισμός της Μαδρίτης της 14ης Απριλίου 1891, σχετικά με την καταστολή των ψευδών ή παραπλανητικών ενδείξεων σχετικά με τα προϊόντα, και οι μεταγενέστερες αναθεωρήσεις του, ή δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας ή της νομολογίας.

Άρθρο 5

1) Η καταχώρηση των ονομασιών προελεύσεως πραγματοποιείται στο Διεθνές Γραφείο, αιτήσει των διοικητικών αρχών των χωρών της ειδικής ενώσεως, στο όνομα φυσικών ή νομικών προσώπων, δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, που έχουν δικαίωμα χρησιμοποιήσεως των ονομασιών αυτών κατά την εθνική νομοθεσία τους.

2) Το Διεθνές Γραφείο κοινοποιεί αμελλητί τις καταχωρήσεις στις διοικητικές αρχές των διαφόρων χωρών της ειδικής ενώσεως και τις δημοσιεύει σε σχετική περιοδική έκδοση.

3) Οι διοικητικές αρχές των χωρών μπορούν να δηλώνουν ότι δεν μπορούν να εξασφαλίσουν την προστασία μιας ονομασίας προελεύσεως, της οποίας η καταχώρηση τους κοινοποιήθηκε, μόνον όμως αν η σχετική δήλωσή τους κοινοποιηθεί στο Διεθνές Γραφείο, με παράθεση των οικείων λόγων, εντός προθεσμίας ενός έτους από της παραλαβής της κοινοποιήσεως της καταχωρήσεως, χωρίς η δήλωση αυτή να επηρεάζει, εντός της οικείας χώρας, τους άλλους τρόπους προστασίας της ονομασίας που έχει στη διάθεσή του ο δικαιούχος αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 4 ανωτέρω.

[...]»

2 Οι κανόνες 9 και 16 του κανονισμού εκτελέσεως του Διακανονισμού της Λισαβώνας, όπως τέθηκε σε ισχύ την 1η Απριλίου 2002, προβλέπουν τα ακόλουθα:

«Κανόνας 9

Δήλωση περί αρνήσεως καταχωρήσεως/περί απαραδέκτου

1) Κάθε δήλωση περί αρνήσεως καταχωρήσεως/περί απαραδέκτου κοινοποιείται στο Διεθνές Γραφείο από την αρμόδια διοικητική αρχή της συμβαλλόμενης χώρας την οποία αφορά η σχετική άρνηση και πρέπει να υπογράφεται από τις αρχές αυτές.

[...]

Κανόνας 16

Ανίσχυρο

1) Όταν η διεθνής καταχώρηση παύει να αναπτύσσει εγκύρως αποτελέσματα εντός συμβαλλόμενης χώρας και το σχετικό ανίσχυρο δεν μπορεί πλέον να προσβληθεί, πρέπει να ενημερώνεται σχετικώς το Διεθνές Γραφείο από την αρμόδια διοικητική αρχή της εν λόγω συμβαλλόμενης χώρας. [...]»

II — *Το κοινοτικό δίκαιο*

3 Τα άρθρα 8 και 43 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε και όπως ίσχυε κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών, έχουν ως ακολούθως:

«Άρθρο 8

Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου

1. Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, το [ζητούμενο] σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώρηση:

α) εάν ταυτίζεται με το προγενέστερο σήμα και τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες, για τα οποία ζητείται το σήμα, ταυτίζονται με εκείνα για τα οποία προστατεύεται το προγενέστερο σήμα·

β) εάν, λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα. Ο κίνδυνος σύγχυσης περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχέτισης με το προγενέστερο σήμα.

2. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, ως "προγενέστερα σήματα" νοούνται:

α) τα σήματα τα οποία έχουν κατατεθεί πριν από την ημερομηνία αίτησης κοινοτικού σήματος, αφού ληφθεί υπόψη, ενδεχομένως, το προβαλλόμενο δικαίωμα προτεραιότητας, για τα σήματα αυτά και τα οποία ανήκουν στις ακόλουθες κατηγορίες:

[...]

iii) σήματα που έχουν αποτελέσει αντικείμενο διεθνούς καταχώρησης, η οποία ισχύει σε ένα κράτος μέλος·

[...]

4. Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου του μη καταχωρημένου σήματος ή άλλου χρησιμοποιούμενου στις συναλλαγές σημείου το οποίο δεν έχει μόνον τοπική ισχύ, το [ζητούμενο] σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώρηση, όταν και εφόσον, σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους που διέπει το σημείο αυτό:

α) δικαιώματα επί του εν λόγω σημείου έχουν αποκτηθεί πριν την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης κοινοτικού σήματος ή, ενδεχομένως, πριν από την ημερομηνία της προτεραιότητας που προβάλλεται σε υποστήριξη της αίτησης κοινοτικού σήματος·

β) το εν λόγω σημείο παρέχει στο δικαιούχο του το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση πλέον πρόσφατου σήματος.

[...]

Άρθρο 43

Εξέταση της ανακοπής

[...]

2. Μετά από αίτηση του καταθέτη, ο ανακόπτων δικαιούχος προγενέστερου κοινοτικού σήματος οφείλει να αποδείξει ότι, κατά τη διάρκεια των πέντε ετών που προηγήθηκαν της δημοσίευσης της αίτησης κοινοτικού σήματος, είχε γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου κοινοτικού σήματος στην Κοινότητα για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία καταχωρήθηκε και επί των οποίων βασίζεται η ανακοπή του ή ότι υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση, εφόσον, κατά την ημερομηνία αυτή, το προγενέστερο σήμα ήταν από πενταετίας τουλάχιστον καταχωρημένο. Αν δεν αποδειχθούν τα ανωτέρω, η ανακοπή απορρίπτεται. Αν το προγενέστερο κοινοτικό σήμα χρησιμοποιήθηκε για μέρος μόνο των προϊόντων ή υπηρεσιών για τα οποία καταχωρήθηκε, τότε, για τους σκοπούς της εξέτασης της ανακοπής, θεωρείται καταχωρημένο μόνο για το μέρος αυτό των προϊόντων ή υπηρεσιών.

3. Η παράγραφος 2 εφαρμόζεται στα προγενέστερα εθνικά σήματα στα οποία αναφέρεται το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, υπό τον όρο ότι η χρήση στην Κοινότητα αντικαθίσταται από τη χρήση στο κράτος μέλος στο οποίο προστατεύεται το προγενέστερο εθνικό σήμα.

[...]»

4 Ο κανόνας 22 του κανονισμού 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ L 303, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε και όπως ίσχυε την περίοδο των επίδικων πραγματικών περιστατικών, προβλέπει τα εξής:

«Κανόνας 22

Απόδειξη της χρήσης

1. Αν ο ανακόπτων υποχρεούται, σύμφωνα με το άρθρο 43, παράγραφοι 2 ή 3, του κανονισμού, να αποδείξει ότι έγινε χρήση του σήματος ή ότι συντρέχουν βάσιμοι λόγοι για τη μη χρήση, το [ΓΕΕΑ] τον καλεί να προσκομίσει, μέσα σε προθεσμία

που του τάσσει, τα απαιτούμενα αποδεικτικά στοιχεία. Αν ο ανακόπτων δεν προσκομίσει αυτά τα αποδεικτικά στοιχεία εμπρόθεσμα, το [ΓΕΕΑ] απορρίπτει την ανακοπή.

2. Οι ενδείξεις και τα αποδεικτικά στοιχεία για την απόδειξη της χρήσης αφορούν τον τόπο, τον χρόνο, την έκταση και τη φύση της χρήσης του αντιτάξιμου σήματος των προϊόντων και υπηρεσιών ως προς τις οποίες ασκήθηκε η ανακοπή και στις οποίες βασίζεται, και σχετικά αποδεικτικά στοιχεία σύμφωνα με την παράγραφο 3.

3. Τα αποδεικτικά μέσα πρέπει να περιορίζονται κατά προτίμηση μόνον στην κατάθεση δικαιολογητικών και απτών πειστηρίων όπως π.χ. συσκευασίες, ετικέτες, τιμοκατάλογοι, κατάλογοι, τιμολόγια, φωτογραφίες, αγγελίες στις εφημερίδες καθώς και οι γραπτές δηλώσεις για τις οποίες γίνεται λόγος στο άρθρο 76, παράγραφος 1, στοιχείο στ΄, του κανονισμού.

[...]»

III — *Το εθνικό δίκαιο*

5 Το άρθρο L. 641-2 του γαλλικού code rural (αγροτικού κώδικα, στο εξής: αγροτικός κώδικας), όπως ίσχυε κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών, ορίζει τα εξής:

«Τα γεωργικά προϊόντα ή τα προϊόντα διατροφής, με ή χωρίς μεταποίηση, μπορούν να λάβουν μόνο ελεγχόμενη ονομασία προελεύσεως. Οι διατάξεις των άρθρων L. 115-2 έως L. 115-4 και L. 115-8 έως L. 115-15 του code de la consommation [γαλλικού κώδικα καταναλώσεως] δεν ισχύουν για τα προϊόντα αυτά.

Υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται κατωτέρω, τα προϊόντα αυτά μπορούν να λάβουν ελεγχόμενη ονομασία προελεύσεως αν πληρούν τους όρους των διατάξεων του άρθρου L. 115-1 του code de la consommation, έχουν κάποια δεόντως αποδεδειγμένη φήμη και αποτελούν το αντικείμενο διαδικασίας εγκρίσεως.

Η ελεγχόμενη ονομασία προελεύσεως ουδέποτε μπορεί να θεωρηθεί ως περιγραφική ένδειξη και να καταστεί κοινόχρηστη.

Η γεωγραφική ονομασία που αποτελεί την ονομασία προελεύσεως ή κάθε άλλη ένδειξη που την αναφέρει δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται για κανένα ομοειδές προϊόν, με την επιφύλαξη των ισχυόντων μέχρι τις 6 Ιουλίου 1990 νομοθετικών ή κανονιστικών διατάξεων, και για κανένα άλλο προϊόν ή υπηρεσία όταν η χρησιμοποίηση αυτή είναι ικανή να αποτελέσει καταστρατήγηση ή να αποδυναμώσει τη φήμη της ονομασίας προελεύσεως.

Οι ονομασίες προελεύσεως συγκεκριμένων οίνων ανώτερης ποιότητας ("VDQS") που μνημονεύει το άρθρο L. 641-24 και οι υφιστάμενες μέχρι την 1η Ιουλίου 1990 στα υπερπόντια διοικητικά διαμερίσματα της Γαλλίας διατηρούνται σε ισχύ.»

6 Το άρθρο L. 115-5 του γαλλικού code de la consommation (στο εξής: κώδικας καταναλώσεως), όπως ίσχυε κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών, ορίζει τα ακόλουθα:

«Η διαδικασία κτήσεως ελεγχόμενης ονομασίας προελεύσεως διέπεται από το άρθρο L. 641-2 του code rural [αγροτικού κώδικα], το κείμενο του οποίου παρατίθεται κατωτέρω [...]»

7 Τα άρθρα L. 711-3 και L. 711-4 του γαλλικού code de la propriété intellectuelle (στο εξής: κώδικας πνευματικής ιδιοκτησίας), όπως ίσχυαν κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών, έχουν ως εξής:

«Άρθρο L. 711-3

Δεν γίνεται δεκτό ως σήμα ή ως στοιχείο σήματος ένα σημείο:

a) που αποκλείεται δυνάμει του άρθρου 6 τρις της Συμβάσεως των Παρισίων της 20ής Μαρτίου 1883, όπως έχει αναθεωρηθεί, περί προστασίας της βιομηχανικής ιδιοκτησίας, ή δυνάμει της παραγράφου 2 του άρθρου 23 του παραρτήματος Ι Γ της συμφωνίας περί συστάσεως του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου·

b) που αντίκειται προς τη δημόσια τάξη ή τα χρηστά ήθη ή του οποίου η χρήση απαγορεύεται από τον νόμο·

c) που είναι ικανό να παραπλανήσει το κοινό, ιδίως σχετικά με τη φύση, την ποιότητα ή τη γεωγραφική προέλευση του προϊόντος ή της υπηρεσίας.

Άρθρο L. 711-4

Δεν μπορεί να χρησιμοποιείται ως σήμα ένα σημείο που προσβάλλει προγενέστερα δικαιώματα, ιδίως όταν προσβάλλει:

a) ένα προγενέστερο καταχωρημένο ή παγκοίνως γνωστό σήμα υπό την έννοια του άρθρου 6 δις της Συμβάσεως των Παρισίων περί προστασίας της βιομηχανικής ιδιοκτησίας·

b) μια εμπορική επωνυμία, αν υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως του κοινού·

c) την ονομασία με την οποία ασκείται μια εμπορική δραστηριότητα ή το όνομα καταστήματος ή το όνομα επιχειρήσεως όταν αυτά είναι γνωστά στο σύνολο της εθνικής επικράτειας αν υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως του κοινού·

d) μια προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως·

e) δικαιώματα του δημιουργού·

f) δικαιώματα που αντλούνται από προστατευόμενο σχέδιο ή υπόδειγμα·

g) το δικαίωμα στην προσωπικότητα τρίτου, ιδίως το επώνυμό του, το ψευδώνυμό του ή την εικόνα του·

h) το όνομα, την εικόνα ή τη φήμη οργανισμού τοπικής αυτοδιοικήσεως.»

Ιστορικό της διαφοράς

I — *Η αίτηση καταχωρήσεως κοινοτικού σήματος που υπέβαλε η Anheuser-Busch*

8 Την 1η Απριλίου 1996 η εταιρία Anheuser-Busch, Inc. υπέβαλε στο ΓΕΕΑ αίτηση καταχωρήσεως κοινοτικού σήματος βάσει του κανονισμού 40/94.

9 Η αίτηση αυτή είχε ως αντικείμενο το ακόλουθο εικονιστικό σήμα:

10 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώρηση του εικονιστικού σήματος ανήκουν στις κλάσεις 16, 21, 25, 30 και 32 υπό την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώρηση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως αναθεωρήθηκε και τροποποιήθηκε, και αντιστοιχούν, για καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 16: «Χαρτί, χαρτόνι και είδη από αυτά τα υλικά (περιλαμβανόμενα στην κλάση 16)· έντυπο υλικό· υλικό βιβλιοδεσίας· είδη χαρτοπωλείου· κολλώδεις ύλες για χαρτικά ή οικιακές χρήσεις· παιδαγωγικό ή εκπαιδευτικό υλικό (εκτός συσκευών)· πλαστικά υλικά συσκευασίας (περιλαμβανόμενα στην κλάση 16)· παιγνιόχαρτα»·

— κλάση 21: «Μικρά σκεύη και δοχεία οικιακής και μαγειρικής χρήσεως (μη κατασκευασθέντα από πολύτιμα μέταλλα ή χωρίς επίστρωση από αυτά)· χτένια και σφουγγάρια· βούρτσες (εκτός πινέλων)· είδη ψηκτροποιίας· είδη καθαρισμού· ακατέργαστο ή ημικατεργασμένο γυαλί (εκτός της οικοδομικής υάλου)· είδη υαλουργίας, πορσελάνη και φαγεντιανά (περιλαμβανόμενα στην κλάση 21)»·

— κλάση 25: «Ενδύματα, υποδήματα, είδη πιλοποιίας»·

— κλάση 30: «Άλευρα και παρασκευάσματα από δημητριακά· άρτος, γλυκά και είδη ζαχαροπλαστικής· παγωτά· μέλι, σιρόπι μελάσας· μαγιά, μπέικιν πάουντερ· μουστάρδα· ξίδι, σάλτσες (καρυκεύματα)· μπαχαρικά· πάγος· πρόχειρα φαγητά περιλαμβανόμενα στην κλάση 30»·

— κλάση 32: «Ζύθος, ζύθος τύπου αφροζύμης (ale), βρετανικός τύπος ζύθου αφροζύμης (porter), αλκοολούχα και μη αλκοολούχα ποτά από βύνη».

11 Την 1η Δεκεμβρίου 1997 η αίτηση καταχωρήσεως του εικονιστικού κοινοτικού σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 31/97.

II — *Ανακοπή κατά της καταχωρήσεως κοινοτικού σήματος*

12 Στις 27 Φεβρουαρίου 1998 η εταιρία Budějovický Budvar, národní podnik, εδρεύουσα στην Τσεχική Δημοκρατία (στο εξής: Budvar), άσκησε ανακοπή δυνάμει του άρθρου 42 του κανονισμού 40/94 για το σύνολο των προϊόντων που περιελάμβανε η αίτηση καταχωρήσεως.

13 Προς στήριξη της ανακοπής της η Budvar επικαλέστηκε, πρώτον, κίνδυνο συγχύσεως περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 μεταξύ του εικονιστικού σήματος του οποίου ζητείται η καταχώρηση και των προγενέστερων διεθνών σημάτων των οποίων η ίδια είναι δικαιούχος, ήτοι:

— του διεθνούς λεκτικού σήματος BUDWEISER (R 238 203), που καταχωρήθηκε αρχικά στις 5 Δεκεμβρίου 1960 για «μπίρα κάθε είδους», για τη Γερμανία, την Αυστρία, το Benelux και την Ιταλία·

— του διεθνούς εικονιστικού σήματος (R 342 157), που καταχωρήθηκε στις 26 Ιανουαρίου 1968 για «μπίρα κάθε είδους», για τη Γερμανία, την Αυστρία, το Benelux τη Γαλλία και την Ιταλία, το οποίο εικονίζεται κατωτέρω:

14 Στις 3 Φεβρουαρίου 1999 η Anheuser-Busch ζήτησε από την Budvar να αποδείξει τη χρήση των διεθνών σημάτων της, σύμφωνα με το άρθρο 43, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94. Στις 7 Απριλίου 1999 το τμήμα ανακοπών του ΓΕΕΑ κάλεσε την Budvar να προσκομίσει τη σχετική απόδειξη εντός προθεσμίας δύο μηνών, δηλαδή μέχρι τις 7 Ιουνίου 1999 το αργότερο. Κατόπιν αιτήσεως της Budvar, η εν λόγω προθεσμία παρατάθηκε μέχρι τις 7 Σεπτεμβρίου 1999.

15 Στις 7 Σεπτεμβρίου 1999 η Budvar προσκόμισε, μεταξύ άλλων, αντίγραφα διαφημίσεων σε οκτώ περιοδικά οι οποίες κάλυπταν τα έτη 1996 και 1997, καθώς και δέκα τιμολόγια πληρωμής εκδοθέντα μεταξύ 1993 και 1997, προκειμένου να αποδείξει τη χρήση του διεθνούς λεκτικού σήματος BUDWEISER R 238 203 στη Γερμανία. Εξάλλου, η Budvar προσκόμισε αντίγραφα διαφημίσεων σε έξι περιοδικά οι οποίες κάλυπταν τα έτη 1996 και 1998, καθώς και δέκα τιμολόγια πληρωμής εκδοθέντα μεταξύ 1993 και 1997, προκειμένου να αποδείξει τη χρήση του διεθνούς λεκτικού σήματος BUDWEISER R 238 203 στην Αυστρία.

16 Προς στήριξη της ανακοπής της η Budvar επικαλέστηκε, δεύτερον, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, τέσσερις ονομασίες προελεύσεως, που καταχωρήθηκαν για την μπίρα, στις 22 Νοεμβρίου 1967, στην Παγκόσμια Οργάνωση Πνευματικής Ιδιοκτησίας, δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας. Οι εν λόγω ονομασίες προελεύσεως είναι οι ακόλουθες:

— ονομασία προελεύσεως 49: ČESKOBUDĚJOVICKÉ PIVO (BUDWEISER BIER κατά το γερμανικό κείμενο της καταχωρήσεως)·

— ονομασία προελεύσεως 50: BUDĚJOVICKÉ PIVO — BUDVAR (BUDWEISER BIER — BUDVAR κατά το γερμανικό κείμενο της καταχωρήσεως)·

— ονομασία προελεύσεως 51: BUDĚJOVICKÝ BUDVAR (BUDWEISER BUDVAR κατά το γερμανικό κείμενο της καταχωρήσεως)·

— ονομασία προελεύσεως 52: BUDĚJOVICKÉ PIVO (BUDWEISER BIER κατά το γερμανικό κείμενο της καταχωρήσεως).

17 Στηριζόμενη στις καταχωρήσεις αυτές, η Budvar υποστήριξε ότι οι σχετικές ονομασίες προελεύσεως απολαύουν προστασίας, ειδικότερα στη γαλλική επικράτεια, οπότε δικαιολογείται η ανακοπή που στηρίζεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

III — *Η απόφαση του τμήματος ανακοπών*

18 Με την απόφαση αριθ. 2412/2001, της 8ης Οκτωβρίου 2001, το τμήμα ανακοπών:

— απέρριψε μερικώς την ανακοπή κατά της καταχωρήσεως του ζητούμενου εικονιστικού σήματος, όσον αφορά το μέρος εκείνο της ανακοπής που βασίζεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 και στηρίζεται στις τέσσερις ονομασίες προελεύσεως που παρατίθενται στη σκέψη 16 ανωτέρω·

— δέχθηκε μερικώς την ανακοπή κατά της καταχωρήσεως του ζητούμενου εικονιστικού σήματος, όσον αφορά τα προϊόντα της κλάσεως 32 («Ζύθος, ζύθος τύπου αφροζύμης (ale), βρετανικός τύπος ζύθου αφροζύμης (porter), αλκοολούχα και μη αλκοολούχα ποτά από βύνη»), όσον αφορά το μέρος εκείνο της ανακοπής που βασίζεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 και στηρίζεται στο διεθνές λεκτικό σήμα BUDWEISER R 238 203 .

19 Όσον αφορά την απόρριψη της ανακοπής που βασίζεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το τμήμα ανακοπών θεώρησε, κατ' ουσίαν, ότι η χρήση ονομασιών προελεύσεως δεν αποδείχθηκε όσον αφορά τη Γαλλία και την Πορτογαλία —δεδομένου ότι έγινε επίκληση του γαλλικού και του πορτογαλικού δικαίου προς στήριξη της ανακοπής— και ότι, επομένως, δεν αποδείχθηκε ότι το περιεχόμενο των δικαιωμάτων που κτήθηκαν βάσει των ονομασιών προελεύσεως δεν ήταν μόνο τοπικής ισχύος, υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Όσον αφορά την Ιταλία —δεδομένου ότι αποδείχθηκε η χρήση ονομασιών προελεύσεως στο έδαφός της—, το τμήμα ανακοπών συνεπέρανε ότι δεν αποδείχθηκε η προστασία που παρέχει το ιταλικό δίκαιο στις σχετικές ονομασίες προελεύσεως όσον αφορά προϊόντα που δεν ομοιάζουν με το προστατευόμενο.

20 Όσον αφορά τη μερική αποδοχή της ανακοπής που βασίζεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, το τμήμα ανακοπών θεώρησε ότι

προσκομίστηκαν αποδείξεις περί της ουσιαστικής χρήσεως του διεθνούς λεκτικού σήματος BUDWEISER R 238 203 και του διεθνούς εικονιστικού σήματος R 342 157 όσον αφορά τη Γερμανία, την Αυστρία, το Benelux και την Ιταλία. Επιπλέον, για λόγους οικονομίας της διαδικασίας, το τμήμα ανακοπών εξέτασε, πρώτα, το διεθνές λεκτικό σήμα BUDWEISER R 238 203 . Καθόσον το σήμα αυτό σαφώς είχε ισχύ στη Γερμανία και στην Αυστρία, το τμήμα ανακοπών περιόρισε την εξέτασή του στα δύο αυτά κράτη μέλη. Το τμήμα ανακοπών θεώρησε ότι τα προϊόντα της κλάσεως 32 τα οποία αφορά το ζητούμενο εικονιστικό σήμα («Ζύθος, ζύθος τύπου αφροζύμης (ale), βρετανικός τύπος ζύθου αφροζύμης (porter), αλκοολούχα και μη αλκοολούχα ποτά από βύνη») ταυτίζονταν με τα προϊόντα που καλύπτονταν από το διεθνές λεκτικό σήμα BUDWEISER R 238 203 . Εξέθεσε ότι, λόγω της ηχητικής και νοηματικής ομοιότητας μεταξύ του εικονιστικού σήματος του οποίου ζητείται η καταχώρηση και του διεθνούς λεκτικού σήματος BUDWEISER R 238 203 και λόγω της ταυτότητας των προϊόντων, υπήρχε κίνδυνος συγχύσεως του κοινού στη Γερμανία και στην Αυστρία για τα προϊόντα της κλάσεως 32. Αντιθέτως, θεώρησε ότι τα προϊόντα τα οποία αφορά το εικονιστικό σήμα του οποίου ζητείται η καταχώρηση των κλάσεων 16, 21, 25, 30 και τα προϊόντα που καλύπτονταν από τα προγενέστερα σήματα δεν ήταν παρόμοια και ότι, επομένως, δεν υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως για τα προϊόντα αυτά.

IV — *Οι αποφάσεις του δευτέρου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ*

21 Στις 27 Νοεμβρίου 2001 η Anheuser-Busch άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών, καθόσον η απόφαση αυτή δεχόταν την ανακοπή που στηρίζεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94 για τα προϊόντα της κλάσεως 32.

22 Στις 10 Δεκεμβρίου 2001 η Budvar άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών, καθόσον, ιδίως, η ανακοπή απερρίφθη έναντι του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, για τα προϊόντα των κλάσεων 16, 21, 25, 30 και 32.

23 Στο πλαίσιο της προσφυγής της η Budvar δεν αμφισβήτησε τη μερική απόρριψη της ανακοπής που στηρίζεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94, για τα προϊόντα των κλάσεων 16, 21, 25 και 30.

24 Με απόφαση εκδοθείσα στις 3 Δεκεμβρίου 2003 (υποθέσεις R 1000/2001-2 και R 1024/2001-2, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε τις προσφυγές της Budvar και της Anheuser-Busch κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών.

25 Όσον αφορά την προσφυγή της Anheuser-Busch, το τμήμα προσφυγών θεώρησε ότι το τμήμα ανακοπών δεν υπέπεσε σε σφάλμα θεωρώντας ότι είχε αποδειχθεί η χρήση του διεθνούς λεκτικού σήματος BUDWEISER R 238 203 για τη Γερμανία και την Αυστρία. Εξάλλου, το τμήμα προσφυγών θεώρησε ότι υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ του ζητούμενου εικονιστικού σήματος και του διεθνούς λεκτικού σήματος BUDWEISER R 238 203 , στη Γερμανία και στην Αυστρία, για τα προϊόντα της κλάσεως 32, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι, πρώτον, το κυριότερο χαρακτηριστικό του ζητούμενου εικονιστικού σήματος ταυτιζόταν με το προγενέστερο λεκτικό σήμα και, δεύτερον, ότι τα επίμαχα προϊόντα ταυτίζονταν.

26 Όσον αφορά την προσφυγή της Budvar, το τμήμα προσφυγών θεώρησε καταρχάς ότι η προσφυγή αυτή ήταν απαράδεκτη όσον αφορά τα προϊόντα της κλάσεως 32, καθόσον η Budvar δικαιώθηκε επί του σημείου αυτού δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94.

27 Επί της ουσίας, όσον αφορά τα προϊόντα των κλάσεων 16, 21, 25 και 30 της αιτήσεως καταχωρήσεως σήματος και όσον αφορά την ανακοπή που βασίζεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, η οποία στηρίζεται στις ονομασίες

προελεύσεως, το τμήμα προσφυγών θεώρησε, καταρχάς, ότι τα στοιχεία που προσκόμισε η Budvar ήταν ανεπαρκή για να αποδείξουν την προστασία των επίμαχων ονομασιών προελεύσεως βάσει του ιταλικού και του πορτογαλικού δικαίου.

28 Στη συνέχεια, και σε αντίθεση με όσα δέχθηκε το τμήμα ανακοπών, το τμήμα προσφυγών θεώρησε ότι, όσον αφορά τη Γαλλία, είχε ήδη αποδειχθεί στο πλαίσιο άλλων διαδικασιών ότι το περιεχόμενο των κεκτημένων δικαιωμάτων δυνάμει των ονομασιών προελεύσεως δεν ήταν μόνο τοπικής ισχύος, υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Επομένως, κατά το τμήμα προσφυγών, η Budvar δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει εκ νέου τα περιστατικά αυτά, σε αντίθεση με όσα είχε δεχθεί το τμήμα ανακοπών.

29 Επομένως, κατά το τμήμα προσφυγών, το μόνο ανακύπτον ζήτημα ήταν το αν οι επίμαχες ονομασίες προελεύσεως προστατεύονταν κατά το γαλλικό δίκαιο. Το τμήμα προσφυγών έλυσε το σχετικό ζήτημα, για τα προϊόντα των κλάσεων 16, 21, 25 και 30, εκτιμώντας ότι οι ονομασίες προελεύσεως που καταχωρήθηκαν δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας τύγχαναν στη Γαλλία της προστασίας που παρέχει το άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα, που προβλέπει ότι «η γεωγραφική ονομασία που αποτελεί την ονομασία προελεύσεως ή κάθε άλλη ένδειξη που την αναφέρει δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται για κανένα ομοειδές προϊόν [...] και για κανένα άλλο προϊόν ή υπηρεσία όταν η χρησιμοποίηση αυτή είναι ικανή να αποτελέσει καταστρατήγηση ή να αποδυναμώσει τη φήμη της ονομασίας προελεύσεως». Το τμήμα προσφυγών προσέθεσε ότι, δεδομένου ότι τα προϊόντα που καλύπτονταν από την αίτηση καταχωρήσεως κοινοτικού σήματος διέφεραν από τα προϊόντα τα οποία αφορούν οι επίμαχες ονομασίες προελεύσεως, έπρεπε να εξακριβωθεί αν η χρήση στη Γαλλία του ζητούμενου εικονιστικού σήματος μπορούσε να αποτελεί καταστρατήγηση ή να αποδυναμώσει τη φήμη των ως άνω ονομασιών προελεύσεως. Συναφώς, το τμήμα προσφυγών θεώρησε περαιτέρω ότι δεν μπορεί να υπάρξει καταστρατήγηση ή προσβολή μιας φήμης αν δεν υφίσταται μια τέτοια φήμη και ότι η Budvar δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο αποδεικνύον ότι οι επίμαχες ονομασίες είχαν κάποια φήμη στη Γαλλία. Το τμήμα προσφυγών θεώρησε, εξάλλου, ότι μια τέτοια φήμη δεν μπορούσε να συναχθεί κατά τεκμήριο και ότι η Budvar δεν κατόρθωσε να αποδείξει πώς η φήμη των ονομασιών προελεύσεως, ακόμα και αν υποτεθεί ότι υφίσταται, θα μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο καταστρατηγήσεως ή να προσβληθεί αν η Anheuser-Busch εδικαιούτο να χρησιμοποιεί ένα εικονιστικό σήμα περιλαμβάνον τη λέξη «Budweiser» για τα ζητούμενα προϊόντα των κλάσεων 16, 21, 25 και 30.

Τα αιτήματα των διαδίκων

I — *Υπόθεση Τ-57/04*

30 Η Budvar ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση του δευτέρου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 3ης Δεκεμβρίου 2003 στην υπόθεση R 1024/2001-2·

— να απορρίψει την αίτηση καταχωρήσεως που υποβλήθηκε την 1η Απριλίου 1996 στο όνομα της εταιρίας Anheuser-Busch για τις κλάσεις προϊόντων 16, 21, 25 και 31·

— να διαβιβάσει την απόφαση του Πρωτοδικείου στο ΓΕΕΑ·

— να καταδικάσει την Anheuser-Busch στα δικαστικά έξοδα.

31 Το ΓΕΕΑ και η Anheuser-Busch ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την Budvar στα δικαστικά έξοδα.

II — *Υπόθεση T-71/04*

32 Η Anheuser-Busch ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση του δευτέρου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 3ης Δεκεμβρίου 2003 στην υπόθεση R 1000/2001-2, καθόσον αυτή απορρίπτει την αίτηση καταχωρήσεως σήματος για τα προϊόντα της κλάσεως 32·

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

33 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή στο σύνολό της·

— να καταδικάσει την Anheuser-Busch στα δικαστικά έξοδα.

34 Η Budvar ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει απαράδεκτη την προσφυγή που άσκησε η Anheuser-Busch·

— επικουρικώς, να επιβεβαιώσει την απόφαση που προσβάλλει η Anheuser-Busch·

— να διατάξει την κοινοποίηση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου στο ΓΕΕΑ·

— να καταδικάσει την Anheuser-Busch στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

I — *Υπόθεση Τ-57/04*

35 Εκ προοιμίου, πρέπει να σημειωθεί ότι με την προσφυγή της Budvar ενώπιον του Πρωτοδικείου αμφισβητείται η προσβαλλόμενη απόφαση καθόσον αυτή απέρριψε την ανακοπή που στηρίζεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, για τα προϊόντα των κλάσεων 16, 21, 25 και 30.

36 Η προσφυγή της Budvar ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν αμφισβητεί την προσβαλλόμενη απόφαση καθόσον με αυτή θεωρήθηκε ότι η προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών ήταν απαράδεκτη για τα προϊόντα της κλάσεως 32.

37 Διαπιστώνεται εξάλλου ότι, στο πλαίσιο του δικογράφου της προσφυγής της, η Budvar αναφέρεται εσφαλμένα στην κλάση 31, την οποία δεν αφορά η επίμαχη αίτηση καταχωρήσεως εικονιστικού σήματος.

Α — Επί του παραδεκτού του δευτέρου αιτήματος της Budvar

38 Πρέπει να σημειωθεί ότι, με το δεύτερο αίτημά της, με το οποίο ζητείται από το Πρωτοδικείο «να απορρίψει την αίτηση καταχωρήσεως που υποβλήθηκε την 1η Απριλίου 1996 στο όνομα της εταιρίας Anheuser-Busch για τις κλάσεις προϊόντων 16, 21, 25 και 31», η Budvar ζητεί, κατ' ουσίαν, να διατάξει το Πρωτοδικείο το ΓΕΕΑ να αρνηθεί την καταχώρηση του ζητούμενου εικονιστικού σήματος [βλ., επ' αυτού, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2002, Τ-388/00, Institut für Lernsysteme κατά ΓΕΕΑ — Educational Services (ELS), Συλλογή 2002, σ. II-4301, σκέψη 18, και της 9ης Μαρτίου 2005, Τ-33/03, Osotspa κατά ΓΕΕΑ — Distribution & Marketing (Hai), Συλλογή 2005, σ. II-763, σκέψη 14].

39 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 63, παράγραφος 6, του κανονισμού 40/94, το ΓΕΕΑ υποχρεούται να λάβει τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεση της αποφάσεως του κοινοτικού δικαστή. Επομένως, δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να απευθύνει διαταγή στο ΓΕΕΑ [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001, T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld κατά ΓΕΕΑ (Giroform), Συλλογή 2001, σ. II-433, σκέψη 33· της 27ης Φεβρουαρίου 2002, T-34/00, Eurocool Logistik κατά ΓΕΕΑ (EUROCOOL), Συλλογή 2002, σ. II-683, σκέψη 12, και ELS, σκέψη 38 ανωτέρω, σκέψη 19].

40 Επομένως, το δεύτερο αίτημα της Budvar είναι απαράδεκτο.

Β — *Επί της ουσίας*

41 Η προσφεύγουσα προβάλλει ένα μόνο λόγο, ο οποίος στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

42 Εκ προοιμίου, η Budvar υπενθυμίζει το σύστημα που διέπει την προστασία των ονομασιών προελεύσεως κατά το γαλλικό δίκαιο.

43 Η Budvar εκθέτει, ιδίως, ότι σκοπός της ονομασίας προελεύσεως είναι να συνδέσει ένα προϊόν με μία γεωγραφική ονομασία η οποία εγγυάται την προέλευση και τις ιδιότητές του, προς προστασία τόσο του καταναλωτή όσο και του παραγωγού του προϊόντος αυτού κατά κάθε σφετερισμού. Ο σκοπός αυτός δικαιολογεί το γεγονός ότι οι διατάξεις περί προστασίας των ονομασιών προελεύσεως στη Γαλλία περιλαμβάνονται τόσο στον κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας όσο και στον αγροτικό κώδικα, ενώ και οι δύο αυτοί κώδικες παραπέμπουν στον κώδικα καταναλώσεως. Η Budvar υπογραμμίζει επίσης ότι η ονομασία προελεύσεως καθορίζεται με διάταγμα, το οποίο προσδιορίζει τη γεωγραφική περιοχή παραγωγής και θέτει τις προϋποθέσεις της παραγωγής αυτής και τους όρους εγκρίσεως του οικείου προϊόντος.

44 Εξάλλου, η Budvar διευκρινίζει ότι οι ονομασίες προελεύσεως είναι δημοσίας τάξεως και απολαύουν απόλυτης προστασίας και ότι, κατά το γαλλικό δίκαιο, υφίσταται μια υπεροχή των ονομασιών προελεύσεως έναντι των σημάτων. Τούτο έχει ως αποτέλεσμα την απόλυτη απαγόρευση καταχωρήσεως σήματος που προσβάλλει μια ονομασία προελεύσεως, αλλά επίσης και την απαγόρευση χρήσεως κάθε σημείου το οποίο, περιλαμβάνοντας μια γεωγραφική ονομασία αποτελούσα ονομασία προελεύσεως, την προσβάλλει. Η Budvar υπογραμμίζει συναφώς, πρώτον, ότι το άρθρο L. 115-5 του κώδικα καταναλώσεως προβλέπει ότι «η ελεγχόμενη ονομασία προελεύσεως ουδέποτε μπορεί να θεωρηθεί ως περιγραφική ένδειξη και να καταστεί κοινόχρηστη», δεύτερον, ότι η ονομασία προελεύσεως αποτελεί, από τη φύση της, προσδιορισμό προϊόντος προερχομένου από συγκεκριμένο τόπο και, τρίτον, ότι δεν μπορεί να υπάρξει απώλεια του σχετικού με την ονομασία προελεύσεως δικαιώματος, σε αντίθεση με το μη χρησιμοποιούμενο σήμα.

45 Η Budvar συνάγει εξ αυτού ότι η καταχώρηση σήματος ουδέποτε είναι δυνατή όταν το σήμα αυτό ενδέχεται να προσβάλει μια ονομασία προελεύσεως που προστατεύεται στη Γαλλία, ανεξάρτητα από τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία ή τις οποίες υποβάλλεται η αίτηση καταχωρήσεως. Κατά συνέπεια, μια ονομασία προελεύσεως δεν μπορεί να χρησιμοποιείται για κανένα προϊόν, ανεξάρτητα από το αν είναι ταυτόσημη, ομοειδής ή διαφορετική.

46 Λαμβάνοντας υπόψη τα στοιχεία αυτά, η Budvar υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε δύο σφάλματα.

47 Στο πλαίσιο ενός πρώτου σκέλους του ισχυρισμού της η Budvar εκτιμά ότι το άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα δεν ήταν εφαρμοστέο και ότι το τμήμα προσφυγών όφειλε να εφαρμόσει τα άρθρα L. 711-3 και L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας προκειμένου να εκτιμήσει αν ένα σημείο αποτελούμενο από τη γεωγραφική ονομασία μιας προστατευόμενης ονομασίας μπορεί να καταχωρηθεί ως σήμα.

48 Στο πλαίσιο ενός δευτέρου σκέλους και επικουρικώς, η Budvar θεωρεί ότι, εν πάση περιπτώσει, το τμήμα προσφυγών εφάρμοσε εσφαλμένα το άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα.

49 Το Πρωτοδικείο σημειώνει ότι τα επιχειρήματα των διαδίκων αφορούν, ειδικότερα, τη δυνατότητα εφαρμογής, στην υπό κρίση υπόθεση, του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα.

1. Επί του πρώτου σκέλους του ισχυρισμού, σχετικά με την έλλειψη δυνατότητας εφαρμογής του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

Τα επιχειρήματα της Budvar

50 Υπενθυμίζοντας τις διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, η Budvar εκθέτει ότι δεν αμφισβητείται ότι το γαλλικό δίκαιο επιτρέπει στον δικαιούχο ονομασίας προελεύσεως να απαγορεύει τόσο την καταχώρηση όσο και τη χρήση του πλέον πρόσφατου σήματος, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας και του άρθρου L. 641-2 του αγροτικού κώδικα.

51 Εντούτοις, εν προκειμένω, αυτό το οποίο ζητείται είναι η καταχώρηση της ονομασίας «Budweiser» ως σήματος, ενώ η χρήση ενός τέτοιου σήματος δεν αποτελεί αντικείμενο της σχετικής έριδος.

52 Επομένως, η Budvar επικαλείται τα άρθρα L. 711-3 και L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, που προβλέπουν τις θεμελιώδεις διατάξεις οι οποίες δικαιολογούν την άρνηση καταχωρήσεως σήματος.

53 Βάσει του άρθρου L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, που προβλέπει ότι «δεν μπορεί να χρησιμοποιείται ως σήμα ένα σημείο που προσβάλλει προγενέστερα δικαιώματα, ιδίως όταν προσβάλλει [...] μια προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως», η Budvar εκτιμά ότι ο έχων το δικαίωμα να χρησιμοποιεί μια ονομασία προελεύσεως μπορεί να ζητήσει την ακύρωση και να απαγορεύσει τη χρήση σήματος που αναπαράγει ή μιμείται την ονομασία αυτή.

54 Η Budvar εκθέτει περαιτέρω ότι οι ονομασίες προελεύσεως αποτελούν προγενέστερα δικαιώματα που εμποδίζουν το κύρος ενός σήματος, χωρίς να απαιτείται η απόδειξη του κινδύνου συγχύσεως ή της ομοιότητας των προϊόντων, σε αντίθεση με όσα απαιτούνται για την εμπορική επωνυμία, το όνομα καταστήματος ή το όνομα επιχειρήσεως, ή ακόμη για τα προγενέστερα σήματα. Σχετικά με το τελευταίο αυτό σημείο, η Budvar παραπέμπει στα άρθρα L. 716-1, L. 713-2 και L. 713-3 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας. Επομένως, βάσει του άρθρου L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, πρέπει να θεωρηθεί ότι ένα σημείο περιλαμβάνον μια ονομασία προελεύσεως δεν μπορεί να χρησιμοποιείται ως σήμα, χωρίς να πρέπει να λαμβάνονται υπόψη ούτε η φήμη της εν λόγω ονομασίας προελεύσεως, η οποία υφίσταται εξ ορισμού, ούτε τα προϊόντα τα οποία αφορά το ζητούμενο σήμα.

55 Η Budvar προσθέτει, εξάλλου, ότι η άρνηση καταχωρήσεως σήματος μπορεί επίσης να στηρίζεται σε προσβολή της δημοσίας τάξεως, όπως προβλέπει το άρθρο L. 711-3, στοιχείο b), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, που ορίζει ότι «δεν γίνεται δεκτό ως σήμα ή ως στοιχείο σήματος ένα σημείο [...] που αντίκειται προς τη δημόσια τάξη ή τα χρηστά ήθη ή του οποίου η χρήση απαγορεύεται από τον νόμο». Κατά την Budvar, δεδομένου ότι αποδείχθηκε προηγουμένως ο χαρακτήρας δημοσίας τάξεως μιας ονομασίας προελεύσεως, για τον λόγο αυτό αίτηση καταχωρήσεως σήματος το οποίο προσβάλλει μια ονομασία προελεύσεως δεν πρέπει να γίνεται δεκτή προς καταχώρηση. Η Budvar παραπέμπει ειδικότερα σε μια

απόφαση που εξέδωσε το cour d'appel de Paris [εφετείο Παρισιού] στις 15 Φεβρουαρίου 1990, με την οποία το δικαστήριο αυτό έκρινε ότι έπρεπε να θεωρηθεί ότι η δημόσια τάξη αφορά τις επιτακτικές απαιτήσεις της οικονομικής νομοθεσίας, ιδίως εκείνες που προορίζονται προς προστασία του καταναλωτή, και σε μία απόφαση του γαλλικού Cour de cassation της 26ης Οκτωβρίου 1993 δεχόμενη μια προστασία έχουσα χαρακτήρα δημοσίας τάξεως των ονομασιών «Fourme d'Ambert» και «Fourme de Montbrison».

56 Η Budvar εκθέτει τέλος ότι το άρθρο L. 711-3, στοιχείο c), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας απαγορεύει επίσης την καταχώρηση κάθε παραπλανητικού σημείου, ορίζοντας επ' αυτού ότι «δεν γίνεται δεκτό ως σήμα ή ως στοιχείο σήματος ένα σημείο [...] που είναι ικανό να παραπλανήσει το κοινό, ιδίως σχετικά με τη φύση, την ποιότητα ή τη γεωγραφική προέλευση του προϊόντος ή της υπηρεσίας». Έτσι, κατά την Budvar, η διάθεση προϊόντων των κλάσεων 16, 21, 25 και 30 με το όνομα «Budweiser», που έχει αποκτήσει φήμη για ορισμένα προϊόντα, μεταξύ των οποίων οι μπίρες, παραπλανεί το κοινό ή μπορεί να το οδηγήσει σε απογοήτευση, όσον αφορά τις ιδιότητες που πιστεύει ότι έχει το εν λόγω προϊόν και συνδέονται, ιδίως, με τον τόπο παραγωγής του.

57 Αντιθέτως, το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, το κείμενο του οποίου επαναλαμβάνει το άρθρο L. 115-5 του κώδικα καταναλώσεως, δεν αποσκοπεί στο να απαγορεύει την καταχώρηση σήματος αντίθετου προς μια ονομασία προελεύσεως αλλά απαγορεύει απλώς τη χρήση της γεωγραφικής ονομασίας που αποτελεί το σύνολο ή μέρος μιας ονομασίας προελεύσεως. Κατά την Budvar, οι διατάξεις του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας δεν έχουν τον ίδιο σκοπό με εκείνες του κώδικα καταναλώσεως. Οι πρώτες αφορούν τον σφετερισμό σημείων υπαγομένων στον τομέα της πνευματικής ιδιοκτησίας, ενώ οι δεύτερες αφορούν απευθείας την προστασία του καταναλωτή.

58 Κατά συνέπεια, για να εκτιμηθεί αν ένα σημείο αποτελούμενο από μια προστατευόμενη γεωγραφική ονομασία μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως σήμα πρέπει να ληφθούν υπόψη τα άρθρα L. 711-3 και L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας και όχι το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, όπως έπραξε το τμήμα προσφυγών.

59 Η Budvar εκθέτει, εξάλλου, με έγγραφο της 24ης Αυγούστου 2005 που κατέθεσε σε απάντηση σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, ότι, για να στηρίξει την ανακοπή της, επικαλέστηκε το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα ενώπιον των οργάνων του ΓΕΕΑ, ειδικότερα ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Η Budvar υποστηρίζει εντούτοις ότι παραδεκτώς επικαλείται τώρα, ενώπιον του Πρωτοδικείου, την έλλειψη δυνατότητας εφαρμογής της διατάξεως αυτής στην υπό κρίση υπόθεση. Συναφώς, πρώτον, η Budvar εκτιμά ότι δεν μεταβάλλει το αντικείμενο της διαφοράς, καθόσον αυτό προσδιορίζεται από την ανακοπή που ασκήθηκε κατά της καταχωρήσεως του ζητούμενου εικονιστικού σήματος. Δεύτερον, η Budvar εκθέτει ότι η επίκληση των άρθρων L. 711-3 και L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας δεν σημαίνει ότι πρέπει να λήφθούν υπόψη νέα πραγματικά περιστατικά, δεδομένου ότι τα άρθρα αυτά αποτελούν το έρεισμα του δικογράφου της προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου. Όσον αφορά ειδικότερα το άρθρο L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, η Budvar διευκρινίζει ότι επικαλέστηκε τη διάταξη αυτή ενώπιον του ΓΕΕΑ. Τέλος, αναφερόμενη ειδικότερα στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Απριλίου 2005, Τ-318/03, Atomic Austria κατά ΓΕΕΑ — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (Συλλογή 2005, σ. II-1319), η Budvar θεωρεί κατ' ουσίαν ότι το ΓΕΕΑ όφειλε να ενημερωθεί αυτεπαγγέλτως επί του εθνικού δικαίου του εμπλεκόμενου κράτους μέλους.

Τα επιχειρήματα του ΓΕΕΑ

60 Προτού απαντήσει στα επιχειρήματα που αναπτύσσει η Budvar με το πρώτο σκέλος του ισχυρισμού της, το ΓΕΕΑ εκθέτει τη δική του ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 και, ειδικότερα, των προϋποθέσεων που αυτό προβλέπει.

61 Πρώτον, το ΓΕΕΑ υπογραμμίζει ότι το προγενέστερο δικαίωμα πρέπει να στηρίζεται σε χρήση που να μην είναι μόνο τοπική. Συναφώς, το ΓΕΕΑ εκθέτει ότι οι καταχωρήσεις που πραγματοποιούνται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας αποτελούν προγενέστερα δικαιώματα εμπίπτοντα στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Εξάλλου, το ΓΕΕΑ διευκρινίζει ότι, εν προκειμένω, η Budvar προσκόμισε την απόδειξη της χρήσεως των προγενέστερων δικαιωμάτων στη Γαλλία.

62 Δεύτερον, το ΓΕΕΑ θεωρεί ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 εφαρμόζεται στα μη καταχωρημένα σήματα και σε προγενέστερα ομοειδή σημεία, που χρησιμοποιούνται στο εμπόριο προς προσδιορισμό προϊόντων ή υπηρεσιών, ή ακόμη της εμπορικής δραστηριότητας του δικαιούχου. Η γεωγραφική προέλευση αποτελεί παράγοντα που συνδέεται με την εμπορική δραστηριότητα, καθόσον πρόκειται για κεφαλαιώδες στοιχείο το οποίο καθορίζει την επιλογή και την αγορά των σχετικών προϊόντων. Το ΓΕΕΑ παραπέμπει επί του σημείου αυτού στην απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαΐου 2003, C-108/01, Consorzio del Prosciutto di Parma και Salumificio S. Rita Συλλογή 2003, σ. I-5121.

63 Τρίτον, το ΓΕΕΑ σημειώνει ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 επιτάσσει όπως ο ανακόπτων είναι «δικαιούχος του μη καταχωρημένου σήματος ή άλλου χρησιμοποιούμενου στις συναλλαγές σημείου». Το ΓΕΕΑ διευκρινίζει, επί του σημείου αυτού, ότι, σε ορισμένα νομικά συστήματα, οι γεωγραφικές ενδείξεις δεν είναι εμπορικά σημεία, διότι κανένα ατομικό δικαίωμα δεν χορηγείται σ' εκείνους που έχουν το δικαίωμα να τις χρησιμοποιούν. Άλλα νομικά συστήματα, αντιθέτως, παρέχουν στα φυσικά πρόσωπα ή στις ενώσεις αποκλειστικό δικαίωμα επί της γεωγραφικής ενδείξεως, περιλαμβανομένου του δικαιώματος να απαγορεύουν τη χρήση πλέον πρόσφατου σήματος. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, που συνδέεται, κατά το ΓΕΕΑ, με το εφαρμοστέο στην υπό κρίση υπόθεση γαλλικό δίκαιο, το δικαίωμα που στηρίζεται σε γεωγραφική ένδειξη εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

64 Εξάλλου, επικαλούμενο το άρθρο 5, παράγραφος 1, του Διακανονισμού της Λισαβώνας, το ΓΕΕΑ σημειώνει ότι οι ονομασίες προελεύσεως καταχωρούνται, έστω και αιτήσει των αρμοδίων διοικητικών αρχών, στο όνομα φυσικών ή νομικών προσώπων, δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου. Επιπλέον, το άρθρο 8 του Διακανονισμού της Λισαβώνας προβλέπει ότι η αναγκαία προς εξασφάλιση της προστασίας των ονομασιών προελεύσεως δίωξη μπορεί να ασκείται κατ' εφαρμογήν της εθνικής νομοθεσίας, με πρωτοβουλία των αρμόδιων διοικητικών αρχών ή της εισαγγελικής αρχής, ή αιτήσει κάθε ενδιαφερομένου. Για το ΓΕΕΑ, το αποκλειστικό δικαίωμα χρήσεως προστατευόμενης ονομασίας παράλληλα με το δικαίωμα ασκήσεως αγωγής σε περίπτωση μη ορθής χρησιμοποιήσεώς της αρκεί για να μπορεί να θεωρηθεί ως τέτοιο δικαίωμα ή, τουλάχιστον, ως δικαίωμα ισοδύναμο προς εκείνο ενός δικαιούχου, υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Το συμπέρασμα αυτό επιρρωννύεται από την ανάγνωση του άρθρου 5, παράγραφος 3, του Διακανονισμού της Λισαβώνας.

65 Τέταρτον, το ΓΕΕΑ εκθέτει ότι το επίμαχο δικαίωμα πρέπει να προστατεύεται σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία πριν από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως καταχωρήσεως του αμφισβητούμενου σήματος. Εν προκειμένω, το ΓΕΕΑ υπογραμμίζει ότι οι σχετικές ονομασίες προελεύσεως καταχωρήθηκαν στις 22 Νοεμβρίου 1967 και ότι η προστασία τους στη Γαλλία άρχισε από την ημερομηνία της καταχωρήσεως αυτής. Επομένως, τα επίμαχα δικαιώματα είναι προγενέστερα της ημερομηνίας υποβολής της αιτήσεως καταχωρήσεως του αμφισβητούμενου σήματος.

66 Πέμπτον, το ΓΕΕΑ επικεντρώνει την προσοχή του επί της προϋποθέσεως κατά την οποία το προγενέστερο δικαίωμα πρέπει να παρέχει στον δικαιούχο, δυνάμει της εφαρμοστέας εθνικής νομοθεσίας, το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση του παρόμοιου σήματος.

67 Στο παρόν στάδιο, το ΓΕΕΑ απαντά, μεταξύ άλλων, στα επιχειρήματα που ανέπτυξε η Budvar με το πρώτο σκέλος του ισχυρισμού της, σχετικά με το εφαρμοστέο γαλλικό δίκαιο.

68 Κατά το ΓΕΕΑ, δεν αμφισβητείται ότι οι κανόνες του γαλλικού δικαίου περιλαμβάνουν πολλές διατάξεις σχετικά με τη σύγκρουση ονομασιών προελεύσεως και πλέον πρόσφατων σημείων.

69 Υπενθυμίζοντας το κείμενο του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, το ΓΕΕΑ σημειώνει ότι η διάταξη αυτή αναφέρεται και επαναλαμβάνεται στο άρθρο L. 115-5 του κώδικα καταναλώσεως.

70 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της Budvar που προβάλλει το γεγονός ότι οι εφαρμοστέες διατάξεις ήταν τα άρθρα L. 711-3, στοιχεία b) και c), και L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας και όχι το άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα, σε αντίθεση με όσα αποφάσισε το τμήμα προσφυγών, το ΓΕΕΑ διευκρινίζει ότι, σε μια περίπτωση αφορώσα το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, πρέπει να εφαρμόζεται η εθνική νομοθεσία με τον ίδιο τρόπο που θα το έπραττε ένα εθνικό δικαστήριο. Συναφώς, η εθνική νομολογία έχει ιδιαίτερο κύρος, δεσμεύουσα το ΓΕΕΑ.

71 Το ΓΕΕΑ σημειώνει ότι σε όλες τις εθνικές δικαστικές αποφάσεις που προσκόμισε η Budvar κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ανακοπής ή ενώπιον του Πρωτοδικείου, που αφορούν συγκρούσεις μεταξύ ονομασιών προελεύσεως και πλέον πρόσφατων σημάτων, εφαρμόστηκε το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα και όχι το άρθρο L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας. Τούτο αποδεικνύει ότι δεν έχει εφαρμογή το άρθρο L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας ή κάθε άλλη διάταξη του κώδικα αυτού.

72 Αναλύοντας ειδικότερα το άρθρο L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, το ΓΕΕΑ απορρίπτει το συμπέρασμα της Budvar κατά το οποίο η προστασία που παρέχουν οι ονομασίες προελεύσεως κατά των πλέον πρόσφατων σημάτων είναι απόλυτη και ανεπιφύλακτη. Το ΓΕΕΑ σημειώνει συναφώς ότι το άρθρο L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας αφορά την απαγόρευση καταχωρήσεως σημείου που βρίσκεται σε σύγκρουση με μια ονομασία προελεύσεως και όχι την απαγόρευση χρησιμοποιήσεως ενός τέτοιου σημείου. Δεδομένου ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 απαιτεί ρητά να παρέχει η εθνική νομοθεσία στον δικαιούχο ένα «δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση πλέον πρόσφατου σήματος» και όχι να το καταχωρήσει, το ΓΕΕΑ συνάγει εξ αυτού ότι το άρθρο L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας δεν έχει εφαρμογή.

73 Ακόμα και αν υποτεθεί ότι το δικαίωμα απαγορεύσεως της καταχωρήσεως παρέχει επίσης το δικαίωμα απαγορεύσεως της χρήσεως πλέον πρόσφατου σήματος, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι προϋποθέσεις για την ύπαρξη «προσβολής» της ονομασίας προελεύσεως, υπό την έννοια του άρθρου L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας.

74 Το ΓΕΕΑ σημειώνει, όπως εξέθεσε η Budvar, ότι ο κώδικας πνευματικής ιδιοκτησίας σιωπά όσον αφορά την εν λόγω έννοια της «προσβολής» όταν πρόκειται για ονομασίες προελεύσεως, ενώ είναι πιο σαφής όταν αναφέρεται σε προγενέστερα σήματα, εμπορικές επωνυμίες ή ονομασίες επιχειρήσεων. Κατά το ΓΕΕΑ, τούτο δεν εκπλήσσει, καθόσον το περιεχόμενο της προστασίας των ονομασιών προελεύσεως προσδιορίζεται με το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα. Επομένως, η έννοια της «προσβολής» πρέπει να ερμηνευτεί με γνώμονα την τελευταία αυτή διάταξη.

75 Από το σύνολο των παρατηρήσεων αυτών απορρέει ότι το άρθρο L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας δεν μπορεί να προσθέσει ή να αφαιρέσει κάποιο στοιχείο από το νομικό περιεχόμενο του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα. Η τελευταία αυτή διάταξη είναι η μόνη που έχει εφαρμογή προκειμένου να προσδιοριστεί το περιεχόμενο της προστασίας των ονομασιών προελεύσεως κατά της χρήσεως πλέον πρόσφατων σημείων, ιδίως σημάτων.

76 Όσον αφορά την εκ μέρους της Budvar επίκληση του άρθρου L. 711-3, στοιχεία b) και c), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, το ΓΕΕΑ θεωρεί ότι η διάταξη αυτή δεν έχει σημασία διότι αφορά τους απόλυτους λόγους αρνήσεως καταχωρήσεως/περί απαραδέκτου, δηλαδή την απαγόρευση σημείων αντίθετων προς τη δημόσια τάξη ή που μπορούν να παραπλανήσουν το κοινό, ιδίως σχετικά με τη φύση, την ποιότητα ή τη γεωγραφική πεοέλευση του προϊόντος ή της υπηρεσίας. Η διάταξη αυτή είναι το αντίστοιχο του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία στ΄ και ζ΄, του κανονισμού 40/94. Αναφερόμενη στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Απριλίου 2003, Τ-224/01, Durferrit κατά ΓΕΕΑ — Kolene (NU-TRIDE) (Συλλογή 2003, σ. II-1589), το ΓΕΕΑ εκθέτει περαιτέρω ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν είναι δυνατή η επίκληση εθνικών ή κοινοτικών διατάξεων σχετικά με τους απόλυτους λόγους απαραδέκτου σε διαδικασίες ανακοπής ενώπιον του ΓΕΕΑ.

77 Το ΓΕΕΑ εκθέτει, εξάλλου, με ένα έγγραφο της 9ης Αυγούστου 2005 που κατέθεσε απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, ότι η Budvar δεν μπορεί παραδεκτώς να επικαλείται την έλλειψη δυνατότητας εφαρμογής του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα στην υπό κρίση υπόθεση όταν έχει υποστηρίξει ενώπιον του ΓΕΕΑ ότι η διάταξη αυτή αποτελεί το έρεισμα της ως άνω ανακοπής.

Τα επιχειρήματα της Anheuser-Busch

78 Η Anheuser-Busch υπενθυμίζει καταρχάς ότι, στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 και όσον αφορά την εφαρμοστέα εθνική

νομοθεσία, οι εφαρμοστέες νομικές διατάξεις, η νομολογία και η θεωρία αποτελούν μέρος των πραγματικών περιστατικών. Τα στοιχεία αυτά θα πρέπει να προσκομίζονται και να αποδεικνύονται από τον ανακόπτοντα, σύμφωνα με το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94. Εν προκειμένω, η Budvar δεν εξέθεσε με λογική συνοχή το εφαρμοστέο δίκαιο ούτε προσκόμισε αποδείξεις που να στηρίζουν την άποψή της.

79 Όσον αφορά τις εφαρμοστέες διατάξεις του γαλλικού δικαίου, η Anheuser-Busch θεωρεί ότι τα στοιχεία που έχει επικαλεστεί η Budvar κατά τη διάρκεια των διαφόρων διαδικασιών είναι αντιφατικά και ασαφή. Ενώπιον του ΓΕΕΑ, η ανακοπή στηρίχθηκε κυρίως στο άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα. Δεδομένου ότι το τμήμα προσφυγών απέρριψε την ανακοπή για τον λόγο αυτό, η Budvar άλλαξε γνώμη και προέβαλε, για πρώτη φορά, τον ισχυρισμό ότι το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα δεν έχει εφαρμογή (υποστηρίζοντας ότι έπρεπε να εφαρμοστούν τα άρθρα L. 711-3 και L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας). Για την Anheuser-Busch, η ως άνω αλλαγή γνώμης και η αντιφατική παρουσίαση της νομικής καταστάσεως στη Γαλλία δικαιολογούν, καθαυτές, την απόρριψη της υπό κρίση προσφυγής. Ειδικότερα, η Anheuser-Busch υποστηρίζει ότι η Budvar δεν μπορεί να μεταβάλει την έννομη βάση στο παρόν στάδιο της διαδικασίας και ότι τα επιχειρήματα που προέβαλε επ' αυτού ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη. Τούτο είναι σύμφωνο προς την πρακτική του Πρωτοδικείου στον τομέα αυτό [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 3ης Ιουλίου 2003, T-129/01, Alejandro κατά ΓΕΕΑ — Anheuser-Busch (BUDMEN), Συλλογή 2003, σ. II-2251, σκέψη 67, και της 18ης Φεβρουαρίου 2004, T-10/03, Koubi κατά ΓΕΕΑ — Flabesa (CONFORFLEX), Συλλογή 2004, σ. II-719, σκέψη 52].

80 Η Anheuser-Busch υποστηρίζει, εξάλλου, ότι έχει εφαρμογή συναφώς το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα. Η Anheuser-Busch υπογραμμίζει ότι η Budvar ανέφερε η ίδια ότι το άρθρο L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας «απαγορεύει την κατάθεση ως σήματος ενός σημείου που προσβάλλει μια ονομασία προελεύσεως», ενώ, εξάλλου, το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα «απαγορεύει απλώς τη χρήση της γεωγραφικής ονομασίας που αποτελεί το σύνολο ή μέρος μιας ονομασίας προελεύσεως». Με άλλα λόγια, το άρθρο L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας αφορά την καταχώρηση γαλλικών σημάτων, ενώ το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα αφορά τη χρήση πλέον πρόσφατου σήματος. Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 αφορά «το δικαίωμα (του

δικαιούχου) να απαγορεύσει τη χρήση πλέον πρόσφατου σήματος», η Anheuser-Busch συνάγει εξ αυτού ότι έχει εφαρμογή μόνο το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα.

81 Εξάλλου, ακόμα και αν υποτεθεί ότι τα επιχειρήματα της Budvar σχετικά με το άρθρο L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας είναι παραδεκτά και ότι πρέπει να εξεταστούν, η Anheuser-Busch θεωρεί ότι τα επιχειρήματα αυτά είναι αβάσιμα.

82 Ειδικότερα, η Anheuser-Busch υπογραμμίζει ότι το άρθρο L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας δεν προσδιορίζει το περιεχόμενο της προστασίας όλων των προγενέστερων δικαιωμάτων που παραθέτει. Αναφέροντας ότι τα ως άνω προγενέστερα δικαιώματα εμποδίζουν τη χρησιμοποίηση σήματος αν αυτό τα προσβάλλει, το άρθρο L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας προϋποθέτει ότι το περιεχόμενο της προστασίας διέπεται και προσδιορίζεται από άλλες διατάξεις. Αν η ερμηνεία που υποστηρίζει η Budvar ήταν ακριβής, άλλα προγενέστερα δικαιώματα —όπως είναι πασίγνωστα προγενέστερα σήματα, δικαιώματα copyright, δικαιώματα βιομηχανικής ιδιοκτησίας ή προσωπικά δικαιώματα— θα απολάμβαναν «απόλυτης προστασίας» έναντι πλέον πρόσφατων σημάτων, ανεξάρτητα από τις άλλες προϋποθέσεις όπως είναι, ιδίως, η ομοιότητα των επίμαχων σημάτων ή σημείων.

83 Το ουσιαστικό ζήτημα που ανακύπτει σχετικά με το άρθρο L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας είναι το αν υπήρξε ή όχι προσβολή προγενέστερων δικαιωμάτων. Σ' αυτό δεν μπορεί να δοθεί απάντηση παρά μόνον λαμβάνοντας υπόψη τους ειδικούς κανόνες που ισχύουν σχετικά με τα δικαιώματα αυτά. Συναφώς, η Anheuser-Busch σημειώνει ότι ο κώδικας πνευματικής ιδιοκτησίας μνημονεύει ο ίδιος ρητά τον αγροτικό κώδικα. Ειδικότερα, ο τίτλος II του βιβλίου VII του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, που αφορά τις «ονομασίες προελεύσεως», περιλαμβάνει ένα μόνο άρθρο (L. 721-1) το οποίο ορίζει ότι «οι κανόνες σχετικά με τον προσδιορισμό των ονομασιών προελεύσεως περιλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-1 του κώδικα καταναλώσεως». Οι εφαρμοστέες διατάξεις για την προστασία των ονομασιών προελεύσεως πρέπει να είναι, επομένως, εκείνες του κώδικα καταναλώσεως ο οποίος, με τη σειρά του, παραπέμπει στον αγροτικό κώδικα. Έτσι, η Anheuser-Busch αρνείται την υποστηριζόμενη από την Budvar άποψη κατά την οποία ένα σημείο που περιέχει μια ονομασία προελεύσεως δεν μπορεί να καταχωρείται ως σήμα, ανεξαρτήτως των λοιπών περιστάσεων. Κατά την

Anheuser-Busch, η ονομασία προελεύσεως τυγχάνει προστασίας για κάποιο συγκεκριμένο προϊόν. Δεδομένου ότι τα επίμαχα στις υπό κρίση υποθέσεις προϊόντα είναι ανόμοια, η χρήση του ίδιου όρου για τα προϊόντα αυτά δεν μπορεί να προσβάλει τις ονομασίες ονομασιών προελεύσεως, εκτός αν συντρέχουν ιδιαίτερες περιστάσεις. Τέτοιες περιστάσεις προβλέπει το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, όχι όμως το άρθρο L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας. Επομένως, η τελευταία αυτή διάταξη δεν έχει εφαρμογή για τον προσδιορισμό του αν η γαλλική νομοθεσία παρέχει κάποιο δικαίωμα στην Budvar, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

84 Η Anheuser-Busch σημειώνει, εξάλλου, ότι, για πρώτη φορά σε έξι έτη διαδικασίας, η Budvar επικαλείται παράβαση του άρθρου L. 711-3, στοιχεία b) και c), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας. Η Anheuser-Busch δεν θεωρεί αναγκαίο να απαντήσει στα επιχειρήματα αυτά, τα οποία είναι απαράδεκτα και άνευ σημασίας. Οι εν λόγω ισχυρισμοί προβάλλονται εκπροθέσμως και, εν πάση περιπτώσει, δεν στηρίζονται από πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία. Η Anheuser-Busch υπογραμμίζει επίσης ότι οι υπό κρίση υποθέσεις προκύπτουν από ανακοπές που αφορούν σχετικούς λόγους απαραδέκτου. Όμως, το άρθρο L. 711-3 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας αφορά τους απόλυτους λόγους απαραδέκτου σήματος και, επιπλέον, έχει εφαρμογή μόνο σε αιτήσεις καταχωρήσεως σήματος που υποβάλλονται εντός της Γαλλίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

85 Πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 παρέχει τη δυνατότητα ασκήσεως ανακοπής κατά αιτήσεως καταχωρήσεως κοινοτικού σήματος βάσει σημείου που δεν αποτελεί προγενέστερο σήμα, καθόσον η τελευταία αυτή κατάσταση προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφοι 1 έως 3 και 5.

86 Δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το σημείο αυτό πρέπει να χρησιμοποιείται στις συναλλαγές και να έχει ισχύ που να μην είναι μόνον τοπική. Κατά το δίκαιο του κράτους μέλους που έχει εφαρμογή όσον αφορά το ως

άνω σημείο, τα δικαιώματα που απορρέουν από αυτό πρέπει να έχουν κτηθεί πριν από την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρήσεως κοινοτικού σήματος ή την ημερομηνία προτεραιότητας που προβάλλεται προς στήριξη της αιτήσεως καταχωρήσεως κοινοτικού σήματος. Πάντοτε κατά το δίκαιο του κράτους μέλους που έχει εφαρμογή στο σημείο αυτό, το εν λόγω σημείο πρέπει να παρέχει στον δικαιούχο του το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος.

87 Η Budvar έθεσε ενώπιον του Πρωτοδικείου το ζήτημα το οποίο ανακύπτει από την τελευταία προϋπόθεση που θέτει το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, δηλαδή το αν αποδείχθηκε επαρκώς εν προκειμένω ότι οι ονομασίες προελεύσεως των οποίων γίνεται επίκληση παρέχουν το δικαίωμα απαγορεύσεως της χρήσεως ενός πλέον πρόσφατου σήματος, βάσει του εφαρμοστέου γαλλικού δικαίου.

88 Δεδομένου ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 περιλαμβάνεται στο μέρος που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου και λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 74 του ίδιου κανονισμού, ο ανακόπτων ενώπιον του ΓΕΕΑ είναι αυτός ο οποίος φέρει το βάρος της αποδείξεως ότι το επίμαχο σημείο παρέχει το δικαίωμα απαγορεύσεως της χρήσεως ενός πλέον πρόσφατου σήματος.

89 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να ληφθεί υπόψη, ιδίως, η εθνική ρύθμιση της οποίας γίνεται επίκληση και οι δικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί εντός του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους. Επ' αυτής της βάσεως, ο ανακόπτων πρέπει να αποδείξει ότι το επίμαχο σημείο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του δικαίου του εμπλεκόμενου κράτους μέλους και ότι παρέχει τη δυνατότητα απαγορεύσεως της χρήσεως ενός πλέον πρόσφατου σήματος. Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, η εκ μέρους του ανακόπτοντος απόδειξη πρέπει να πραγματοποιείται σε συνάρτηση με το κοινοτικό σήμα του οποίου ζητείται η καταχώρηση.

90 Το τμήμα προσφυγών, αφού υπενθύμισε το κείμενο του άρθρου 1, παράγραφοι 1 και 2, του άρθρου 2, παράγραφος 1, του άρθρου 3, του άρθρου 5, παράγραφος 1, και του άρθρου 8 του Διακανονισμού της Λισαβώνας (σημεία 41 έως 45 της προσβαλλομένης αποφάσεως), θεώρησε ότι «οι ονομασίες προελεύσεως που καταχωρούνται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας απολαύουν στη Γαλλία της προστασίας που παρέχει το άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα» (σημείο 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

91 Πρέπει να σημειωθεί ότι οι διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα επαναλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως.

92 Πρέπει επίσης να υπογραμμιστεί ότι η Budvar επικαλέστηκε τις διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, που επαναλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, ενώπιον του ΓΕΕΑ, ειδικότερα στο πλαίσιο της προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

93 Η Budvar επικαλείται, για πρώτη φορά ενώπιον του Πρωτοδικείου, το γεγονός ότι το άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα δεν είχε εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση και ότι το τμήμα προσφυγών όφειλε να λάβει υπόψη το άρθρο L. 711-3, στοιχεία b) και c), και το άρθρο L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας.

94 Εκ προοιμίου, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, εκτός των διατάξεων του άρθρου L. 641-2 του αγροτικού κώδικα, η Budvar επικαλέστηκε ορισμένα άρθρα του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας ενώπιον του ΓΕΕΑ. Εξάλλου, όσον αφορά ειδικά το άρθρο L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, πρέπει να σημειωθεί ότι η διάταξη αυτή αφορά τις «προστατευόμενες» ονομασίες προελεύσεως. Για τον λόγο αυτό, η προσφεύγουσα δικαίως διερωτήθηκε σχετικά με τη θέση που είχε το άρθρο L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας κατά το γαλλικό δίκαιο και με τη σχέση που μπορούσε να υπάρχει μεταξύ της διατάξεως αυτής και του άρθρου L. 641-2 του αγροτικού κώδικα. Για τους λόγους αυτούς, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η Budvar παραδεκτώς αμφισβητεί την εκ μέρους του τμήματος προσφυγών εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου L. 641-2 του αγροτικού κώδικα στην υπό κρίση υπόθεση και το γεγονός ότι δεν ελήφθη υπόψη, ιδίως, το άρθρο L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας.

95 Επί της ουσίας, πρώτον, πρέπει να σημειωθεί ότι η Budvar προβάλλει ως νομική βάση το ότι το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα δεν έχει εφαρμογή, καθόσον η διάταξη αυτή αφορά την απαγόρευση της χρήσεως

γεωγραφικής ονομασίας που αποτελεί ονομασία προελεύσεως και όχι την απαγόρευση καταχωρήσεως σήματος. Τα επιχειρήματα της Budvar πρέπει να εκληφθούν υπό την έννοια ότι το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα δεν έχει εφαρμογή σε μια διαδικασία με σκοπό την καταχώρηση κοινοτικού σήματος. Συναφώς, αρκεί να διαπιστωθεί ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 προβλέπει ότι, κατά το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, το επίμαχο σημείο πρέπει να παρέχει στον δικαιούχο του το δικαίωμα να απαγορεύει τη «χρήση» ενός πλέον πρόσφατου σήματος. Το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν απαιτεί να παρέχει, κατά το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, το επίμαχο σημείο στον δικαιούχο του το δικαίωμα να απαγορεύει την «καταχώρηση σήματος». Επομένως, η νομική βάση της Budvar δεν είναι βάσιμη. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να αποκλειστεί για τον λόγο αυτό η δυνατότητα να ληφθεί υπόψη το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα.

96 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα αφορά τις καταστάσεις στις οποίες ένα πλέον πρόσφατο σημείο χρησιμοποιεί απευθείας ή εμμέσως μια γεωγραφική ονομασία που αποτελεί ονομασία προελεύσεως.

97 Το άρθρο 2 του Διακανονισμού της Λισαβώνας, δυνάμει του οποίου οι επίμαχες ονομασίες καταχωρήθηκαν ως ονομασίες προελεύσεως, προβλέπει ότι μια ονομασία προελεύσεως, υπό την έννοια του ως άνω Διακανονισμού, αποτελείται από τη «γεωγραφική ονομασία» μιας χώρας, μιας περιοχής ή άλλου τόπου που χρησιμεύει προς προσδιορισμό προϊόντος προερχόμενου από εκεί και του οποίου η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά οφείλονται αποκλειστικά ή ουσιαστικά στον γεωγραφικό χώρο από τον οποίο αυτό προέρχεται, περιλαμβανομένων των φυσικών και των ανθρώπινων παραγόντων.

98 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι το εικονιστικό σήμα του οποίου ζητείται η καταχώρηση χρησιμοποιεί απευθείας μια γεωγραφική ονομασία που αποτελεί ονομασία προελεύσεως, υπό την έννοια του άρθρου 2 του Διακανονισμού της Λισαβώνας.

99 Τρίτον, πρέπει να σημειωθεί ότι το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα περιλαμβάνεται στον τίτλο IV σχετικά με την αξιοποίηση των γεωργικών

προϊόντων ή των προϊόντων διατροφής και στο κεφάλαιο 1 με τίτλο «Ονομασίες προελεύσεως». Τα άρθρα L. 641-1-1 έως L. 641-4 του αγροτικού κώδικα διέπουν τη διαδικασία αναγνωρίσεως των ονομασιών προελεύσεως, ενώ το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, διευκρινίζει την έκταση της προστασίας που παρέχεται στις ονομασίες προελεύσεως όταν χρησιμοποιείται η γεωγραφική ονομασία από την οποία αυτές αποτελούνται ή κάθε άλλη σχετική με την ονομασία αυτήν ένδειξη. Πρέπει να σημειωθεί ότι η προστασία των ονομασιών προελεύσεως, των γεωγραφικών ενδείξεων και των βεβαιώσεων ειδικών χαρακτηριστικών, που καταχωρούνται σε κοινοτικό επίπεδο, περιλαμβάνεται στα άρθρα L. 642-1 έως L. 642-4 του αγροτικού κώδικα.

100 Το άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, που επαναλαμβάνει τις διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, περιλαμβάνεται με τη σειρά του σε ένα τμήμα με τίτλο «Ονομασίες προελεύσεως», το οποίο περιλαμβάνεται και το ίδιο σε ένα κεφάλαιο σχετικά με την αξιοποίηση των προϊόντων και των υπηρεσιών και σε έναν τίτλο που αφορά την ενημέρωση των καταναλωτών. Το άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως υπενθυμίζει τη διαδικασία αναγνωρίσεως μιας προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως, όπως την προσδιορίζει το άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα, καθώς και την έκταση της προστασίας που παρέχεται στις ονομασίες προελεύσεως, δυνάμει του τέταρτου εδαφίου της διατάξεως αυτής, όταν χρησιμοποιείται η γεωγραφική ονομασία από την οποία αυτές αποτελούνται ή κάθε άλλη σχετική με την ονομασία αυτήν ένδειξη.

101 Επομένως, το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, καθώς και το άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως που επαναλαμβάνει το κείμενό του, είναι ειδικές διατάξεις που προσδιορίζουν την έκταση της προστασίας των ονομασιών προελεύσεως κατά το γαλλικό δίκαιο, όταν χρησιμοποιείται η γεωγραφική ονομασία από την οποία αυτές αποτελούνται ή κάθε άλλη σχετική με την ονομασία αυτήν ένδειξη.

102 Οι διατάξεις που προβλέπει το άρθρο L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και οι λοιπές διατάξεις του κώδικα αυτού τις οποίες επικαλείται η Budvar, επαναλαμβάνονται σε έναν τίτλο 1 σχετικά με τα σήματα επιχειρήσεων, τα εμπορικά σήματα ή τα σήματα υπηρεσιών και σε ένα κεφάλαιο 1 με τίτλο «Στοιχεία αποτελούντα το σήμα».

103 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί, καταρχάς, ότι οι διατάξεις του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας που επικαλείται η Budvar, σε αντίθεση με τις προαναφερθείσες διατάξεις του αγροτικού κώδικα και του κώδικα καταναλώσεως, δεν περιλαμβάνονται σε ένα μέρος του κώδικα που να αφορά ειδικά τις ονομασίες προελεύσεως.

104 Στη συνέχεια, πρέπει ακόμη να σημειωθεί ότι οι διατάξεις του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας που επικαλείται η Budvar αφορούν τις προϋποθέσεις καταχωρήσεως των σημάτων κατά το γαλλικό δίκαιο και όχι εκείνες της χρήσεώς τους, υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94.

105 Επιπλέον, όσον αφορά ειδικά το άρθρο L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, το άρθρο αυτό διευκρινίζει ότι «δεν μπορεί να χρησιμοποιείται ως σήμα ένα σημείο που προσβάλλει [...] μια προστατευόμενη ονομασία προελεύσεως». Προκειμένου να προσδιοριστεί σε ποιο βαθμό μια ονομασία προελεύσεως «προστατεύεται» και, ενδεχομένως, αν ένα σημείο την «προσβάλλει», πρέπει να ληφθούν ιδίως υπόψη οι διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, που επαναλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, όταν, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, σήμα του οποίου ζητείται η καταχώρηση χρησιμοποιεί τη γεωγραφική ονομασία που αποτελεί την εν λόγω ονομασία προελεύσεως.

106 Τέταρτον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η μόνη απόφαση της γαλλικής δικαιοσύνης που αφορούσε, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, τη χρήση για μη ομοιειδές προϊόν μιας γεωγραφικής ονομασίας που αποτελεί ονομασία προελεύσεως καταχωρημένη εντός τρίτης χώρας και προστατεύεται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας, εκδοθείσα μετά την προσθήκη του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα το 1990 σύμφωνα με το γαλλικό δίκαιο, είναι μία απόφαση του cour d'appel de Paris της 17ης Μαΐου 2000 σχετικά με τις κουβανέζικες ονομασίες προελεύσεως Habana και Habanos για πούρα και καπνό σε φύλλα ή βιομηχανοποιημένο, καθώς και με τα προϊόντα που παρασκευάζονται με βάση τον καπνό αυτό (στο εξής: απόφαση Habana του cour d'appel de Paris). Η Budvar επικαλέστηκε την απόφαση αυτή ενώπιον του ΓΕΕΑ.

107 Η υπόθεση αυτή αφορούσε το σήμα Havana, που έχει καταχωρηθεί και χρησιμοποιείται στη Γαλλία, μεταξύ άλλων για άρωμα.

108 Με την απόφαση αυτή το cour d'appel de Paris εξέτασε, καταρχάς, τις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, που επαναλαμβάνει τις διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, για να συναγάγει ότι «ο κίνδυνος καταστρατηγήσεως της φήμης της ονομασίας προελεύσεως Habana [ήταν] υπαρκτός και επαρκώς κατάφωρος».

109 Στη συνέχεια, σε ένα μέρος με τίτλο «Επί των μέτρων που πρέπει να ληφθούν», το cour d'appel de Paris δεχθηκε ότι, κατ' εφαρμογήν, ιδίως, του άρθρου L. 711-4, στοιχείο d), του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, η ενάγουσα «βασίμως ζήτησε την ακύρωση του καταχωρημένου στη Γαλλία σήματος Havana».

110 Εξάλλου, χωρίς να στηριχθεί στις διατάξεις του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, το cour d'appel de Paris έκρινε περαιτέρω ότι η ενάγουσα «επίσης βασίμως ζήτησε να απαγορευθεί στις [εμπλεκόμενες] εταιρίες να χρησιμοποιούν την ονομασία "havana" προς προσδιορισμό ενός συνόλου καλλυντικών προϊόντων παραγωγής τους». Λαμβανομένης υπόψη της φρασεολογίας του cour d'appel de Paris, η απαγόρευση χρήσεως της ονομασίας «havana» στηριζόταν στις διατάξεις του άρθρου L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, που επαναλαμβάνουν εκείνες του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα.

111 Επομένως, στην ως άνω υπόθεση το cour d'appel de Paris εξέτασε τις προϋποθέσεις τις οποίες θέτει το άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, που επαναλαμβάνει τις διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, για να προσδιορίσει την προστασία που μπορούσαν να έχουν οι επίμαχες ονομασίες προελεύσεως, οι οποίες καταχωρήθηκαν δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας, έναντι του γαλλικού δικαίου.

112 Εξ αυτών προκύπτει επίσης ότι, κατ' εφαρμογήν των προαναφερθεισών διατάξεων του κώδικα καταναλώσεως, που επαναλαμβάνουν εκείνες του αγροτικού κώδικα, το cour d'appel de Paris απαγόρευσε τη χρήση της γεωγραφικής ονομασίας την οποία αποτελούσαν οι επίμαχες ονομασίες προελεύσεως για τα σχετικά προϊόντα και, κατά συνέπεια, τη χρήση του αμφισβητούμενου σήματος. Η εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, που επαναλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, μπορούν επομένως να παρέχουν το δικαίωμα απαγορεύσεως της «χρήσεως» ενός πλέον πρόσφατου σήματος, υπό την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

113 Πρέπει να σημειωθεί ότι το cour d'appel de Paris είχε ακολουθήσει την άποψη που δέχθηκε με την απόφαση Habana ήδη στο πλαίσιο της προστασίας ονομασιών προελεύσεως καταχωρημένων δυνάμει του γαλλικού δικαίου με μία απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1993, σχετικά με την προστασία της ελεγχόμενης ονομασίας προελεύσεως «Champagne». Η απόφαση αυτή, την οποία επίσης επικαλέστηκε η Budvar ενώπιον του ΓΕΕΑ, αφορούσε ένα καταχωρημένο στη Γαλλία σήμα για άρωμα, που περιελάμβανε τη γεωγραφική ονομασία την οποία αποτελεί η εν λόγω ονομασία προελεύσεως. Στην ως άνω υπόθεση το cour d'appel de Paris εφάρμοσε καταρχάς το άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, που επαναλαμβάνει τις διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, πριν αποφανθεί επί της εφαρμογής των διατάξεων του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας.

114 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων αυτών, πρέπει να συναχθεί ότι το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε σφάλμα λαμβάνοντας υπόψη τις διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, που επαναλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως.

115 Επομένως, το πρώτο σκέλος του ισχυρισμού που προβάλλει η Budvar πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

2. Επί του δευτέρου σκέλους του ισχυρισμού, που προβάλλεται επικουρικώς, σχετικά με την εκ μέρους του τμήματος προσφυγών εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

Τα επιχειρήματα της Budvar

116 Αν το Πρωτοδικείο κρίνει ότι μια αίτηση καταχωρήσεως ως σήματος μιας γεωγραφικής ονομασίας που αποτελεί ονομασία προελεύσεως αντιστοιχεί στη χρήση μιας γεωγραφικής ονομασίας υπό την έννοια του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, η Budvar ζητεί, εν πάση περιπτώσει, από το Πρωτοδικείο να διαπιστώσει ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, το τμήμα προσφυγών προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου αυτού και των διατάξεων του Διακανονισμού της Λισαβώνας.

117 Η Budvar εκθέτει, καταρχάς, ότι το τμήμα προσφυγών δέχθηκε ορθώς τα ακόλουθα:

«Είναι αναμφισβήτητο ότι οι γαλλικές ονομασίες προελεύσεως δεν προστατεύονται στη Γαλλία παρά μόνον αν η φήμη τους αποδεικνύεται δεόντως. Το άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα ορίζει ότι τα γεωργικά και δασικά προϊόντα και τα τρόφιμα μπορούν να λάβουν ονομασία προελεύσεως αν έχουν, μεταξύ άλλων προϋποθέσεων, "μια δεόντως αποδεδειγμένη φήμη".» (Σημείο 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως.)

118 Η Budvar προσθέτει ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε σκόπιμο εντούτοις να διευκρινήσει τα εξής:

«Ωστόσο, η προϋπόθεση αυτή δεν ισχύει για τις αλλοδαπές ονομασίες προελεύσεως που προστατεύονται στη Γαλλία δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας. Από

το άρθρο 5, παράγραφος 1, του Διακανονισμού [...] προκύπτει σαφώς ότι οι ονομασίες προελεύσεως που προστατεύονται εντός της χώρας προελεύσεως απολαύουν προστασίας στις άλλες χώρες της ειδικής ενώσεως απλώς και μόνον αιτήσει των αρμοδίων αρχών της χώρας προελεύσεως.» (Σημείο 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως.)

119 Για την Budvar, ο τελευταίος αυτός ισχυρισμός δεν είναι βάσιμος.

120 Η Budvar εκθέτει, πρώτον, ότι όλες οι χώρες που υπέγραψαν τον Διακανονισμό της Λισαβώνας έχουν μια παρόμοια κανονιστική ρύθμιση όσον αφορά την κτήση των ονομασιών προελεύσεως. Το άρθρο 2 του Διακανονισμού της Λισαβώνας δίδει, συναφώς, έναν ορισμό της ονομασίας προελεύσεως ο οποίος ισχύει σε όλες τις υπογράφουσες χώρες.

121 Επομένως, όλες οι χώρες που είναι συμβαλλόμενα μέρη στον Διακανονισμό της Λισαβώνας απαιτούν την απόδειξη της υπάρξεως κάποιας φήμης προκειμένου να εγκρίνουν μια ονομασία προελεύσεως. Το σημείο αυτό δεν αμφισβητείται στην προσβαλλόμενη απόφαση.

122 Η Budvar προσθέτει ότι η φήμη των γεωγραφικών ονομασιών «Budweiser» για μπίρες έχει αποδειχθεί κατ' ανάγκη στην Τσεχική Δημοκρατία προκειμένου να δοθεί έγκριση των σχετικών ονομασιών προελεύσεως. Η Budvar υπενθυμίζει επ' αυτού ότι οι επίμαχες ονομασίες προελεύσεως καταχωρήθηκαν στις 22 Νοεμβρίου 1967 στο Διεθνές Γραφείο Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

123 Εξάλλου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, δεύτερο εδάφιο, του Διακανονισμού της Λισαβώνας το γαλλικό κράτος αναγνώρισε και θεώρησε άξιες προστασίας τις ονομασίες προελεύσεως που περιλαμβανουν τη γεωγραφική ονομασία «Budweiser» στη γαλλική επικράτεια με το διάταγμα 70-65, της 9ης Ιανουαρίου 1970, που δημοσιεύθηκε στο *Journal officiel de la République française* [Επίσημη Εφημερίδα της Γαλλικής Δημοκρατίας] στις 23 Ιανουαρίου 1970. Η Budvar διευκρινίζει ότι δεν έχει ασκηθεί καμία προσφυγή ενώπιον του Conseil d'État κατά του διατάγματος αυτού.

124 Επομένως, κατά την Budvar οι ονομασίες προελεύσεως προστατεύονται στη Γαλλία απλώς και μόνον λόγω του Διακανονισμού της Λισαβώνας και, ιδίως, του άρθρου 1, δεύτερο εδάφιο, του Διακανονισμού αυτού.

125 Έτσι, μια ονομασία προελεύσεως η οποία έχει δημιουργηθεί εντός χώρας που έχει υπογράψει τον Διακανονισμό της Λισαβώνας προστατεύεται στη γαλλική επικράτεια με τον ίδιο τρόπο όπως και οι εθνικές ονομασίες, χωρίς να απαιτείται να αποδεικνύεται ότι αυτή όντως έχει κάποια φήμη. Κατά συνέπεια, κακώς η προσβαλλόμενη απόφαση δέχθηκε ότι «δεν μπορεί να συναχθεί κατά τεκμήριο ότι οι [...] ονομασίες προελεύσεως που προστατεύονται στη Γαλλία δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας έχουν κάποια φήμη στη Γαλλία» (σημείο 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

126 Η Budvar προσθέτει ότι το τμήμα προσφυγών προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα δεχόμενο τα ακόλουθα:

«Όταν μια ονομασία προελεύσεως [...] προστατεύεται στη Γαλλία δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας, αυτή απολαύει προστασίας έναντι των ανόμοιων προϊόντων μόνον αν αποδεικνύεται ότι έχει κάποια φήμη στη Γαλλία και ότι η χρήση της για ανόμοια προϊόντα συνιστά καταστρατήγηση ή αποδυνάμωση της φήμης αυτής.

[...]

Εν προκειμένω, [η Budvar] όχι μόνον δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι οι ονομασίες προελεύσεως έχουν κάποια φήμη στη Γαλλία, αλλά ούτε και να αποδείξει πώς θα μπορούσε να υπάρξει καταστρατήγηση ή προσβολή της φήμης των ονομασιών

προελεύσεως, αν υποτεθεί ότι αυτή υπάρχει, αν επιτραπεί [στην Anheuser-Busch] να χρησιμοποιεί ένα εικονιστικό σήμα περιλαμβάνον τον όρο "Budweiser" για τα ζητούμενα προϊόντα των κλάσεων 16, 21, 25 και 30.» (Σημεία 51 και 53 της προσβαλλομένης αποφάσεως.)

127 Η Budvar εφιστά την προσοχή του Πρωτοδικείου επί του γεγονότος ότι το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, όπως επαναλαμβάνεται στον κώδικα καταναλώσεως, αφορά τη χρήση της γεωγραφικής ονομασίας που αποτελεί το σύνολο ή μέρος μιας ονομασίας προελεύσεως. Δεν αφορά την ονομασία προελεύσεως αλλά τη γεωγραφική ονομασία που περιλαμβάνεται σ' αυτήν. Επομένως, εξ αυτού θα πρέπει να συναχθεί ότι η χρήση της γεωγραφικής ονομασίας που αποτελεί την ονομασία προελεύσεως απαγορεύεται, ανεξάρτητα από το αν τα προϊόντα είναι ταυτόσημα, ομοειδή ή διαφορετικά. Η λύση αυτή είναι εύλογη, δεδομένου ότι η γεωγραφική ονομασία αποτελεί το ουσιώδες και καθοριστικό στοιχείο κάθε ονομασίας προελεύσεως. Η χρήση απλώς και μόνο της γεωγραφικής ονομασίας είναι ικανή να προσδιορίσει οπωσδήποτε το προϊόν το οποίο αφορά η ονομασία προελεύσεως.

128 Εν προκειμένω, η Anheuser-Busch ζήτησε την καταχώρηση σήματος αποτελούμενου από απλή παράθεση της γεωγραφικής ονομασίας «Budweiser», χωρίς αυτή να αποτελεί απλώς μέρος ενός συνόλου έτσι ώστε να χάνει την ιδιότητα της ονομασίας προελεύσεως. Επομένως, δεν συντρέχει λόγος εφαρμογής της εξαιρέσεως που προβλέπει το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα και εξακριβώσεως του αν το εικονιστικό σήμα του οποίου ζητείται η καταχώρηση, που αποτελείται από τη γεωγραφική ονομασία «Budweiser», μπορεί ή όχι να συνιστά αποδυνάμωση ή καταστρατήγηση της φήμης την οποία έχει κατ' ανάγκη κάθε ονομασία προελεύσεως.

129 Κατά τα λοιπά και επικουρικότερον, η Budvar εκτιμά ότι η φήμη που έχουν καθαυτές οι επίμαχες ονομασίες προελεύσεως μπορεί να καταστρατηγηθεί ή να προσβληθεί με την καταχώρηση του ως άνω σήματος. Η Budvar εκθέτει περαιτέρω επ' αυτού ότι καμία διάταξη του γαλλικού δικαίου δεν απαιτεί η φήμη αυτή να είναι ιδιαίτερα μεγάλη για να εκτείνεται η προστασία της σε διαφορετικά προϊόντα.

Μπορεί το πολύ να απαιτείται να αποδεικνύεται ότι η φήμη αυτή μπορεί να προσβληθεί και να μειωθεί ο διακριτικός χαρακτήρας της λόγω της καταχωρήσεως σήματος περιλαμβάνοντος τη γεωγραφική της ονομασία.

130 Η Budvar εκθέτει ότι η αίτηση καταχωρήσεως του επίμαχου σήματος προέρχεται από ζυθοποιία, δηλαδή από άμεσο ανταγωνιστή της. Η Budvar σημειώνει εξάλλου ότι μία από τις αιτήσεις καταχωρήσεως που υπέβαλε η Anheuser-Busch αφορά μπίρα (που αποτελεί το αντικείμενο της συνεκδικαζομένης υποθέσεως T-71/04). Επιπλέον, η Budvar σημειώνει ότι ένα από τα στοιχεία του εικονιστικού σήματος του οποίου ζητείται η καταχώρηση είναι το διαφημιστικό σύνθημα «king of beers». Επομένως, το ζητούμενο σήμα θα περιλαμβάνει άμεση αναφορά στην μπίρα. Εν πάση περιπτώσει, κατά την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως καταχωρήσεως η Anheuser-Busch, με την ιδιότητα του επαγγελματία στον τομέα της ζυθοποιίας, είχε οπωσδήποτε γνώση της φήμης των επίμαχων ονομασιών προελεύσεως, τουλάχιστον στην τσεχική επικράτεια.

131 Επομένως, οι συνθήκες υπό τις οποίες πραγματοποιήθηκε η κατάθεση της αιτήσεως καταχωρήσεως σήματος αποκαλύπτουν προδήλως μια βούληση προσβολής της φήμης των επίμαχων ονομασιών προελεύσεως, με μείωσή τους και με εξουδετέρωση του ενιαίου χαρακτήρα τους, καθώς και με τη χρήση ως κοινόχρηστης της ονομασίας «Budweiser», αλλά και μια απόπειρα σφετερισμού των ονομασιών προελεύσεως. Το γεγονός ότι η Anheuser-Busch είναι μια σημαντική ζυθοποιία αποκαλύπτει την σφετεριστική και αθέμιτη πρόθεσή της, καθώς και τον σκοπό της αποδυναμώσεως και της εξαφανίσεως του διακριτικού χαρακτήρα των ονομασιών προελεύσεως. Η Budvar σημειώνει ότι οι υποθέσεις που οδήγησαν στις αποφάσεις του cour d'appel de Paris της 15ης Δεκεμβρίου 1993 (Champagne) και της 17ης Μαΐου 2000 (Habana, σκέψη 106 ανωτέρω) αφορούσαν επιχειρήσεις που δεν ήταν ανταγωνίστριες μεταξύ τους. Στις υποθέσεις αυτές διαπιστώθηκε καταστρατήγηση της φήμης των ονομασιών προελεύσεως.

132 Επιπλέον, πρέπει να ληφθούν υπόψη οι έννομες σχέσεις που είχαν στο παρελθόν η Budvar και η Anheuser-Busch. Η διαφορά μεταξύ τους υφίσταται εδώ και έναν και πλέον αιώνα. Η Budvar εκθέτει ότι, το 1894, ο Adolphus Busch δήλωσε ότι εμπνεύστηκε από τη θαυμάσια μπίρα που παραγόταν στο Budweis, στην Τσεχοσλοβακία, για να δημιουργήσει την μπίρα «Budweiser», η οποία παρασκευάζεται με τσεχική μέθοδο στο Saint Louis της πολιτείας Missouri, που αποτελεί την έδρα της εταιρίας Anheuser-Busch.

133 Η Budvar συνάγει εξ αυτού ότι, με τον τρόπο αυτό, ο κίνδυνος προσβολής της φήμης των ονομασιών προελεύσεως είναι κατάφωρος και πρέπει να οδηγήσει το Πρωτοδικείο να αρνηθεί την καταχώρηση των επίμαχων σημάτων.

Τα επιχειρήματα του ΓΕΕΑ

134 Το ΓΕΕΑ απαντά στα επιχειρήματα της Budvar στο πλαίσιο της εκ μέρους του αναλύσεως της προϋποθέσεως που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, κατά το οποίο το προγενέστερο δικαίωμα πρέπει να παρέχει στον δικαιούχο του, βάσει της εφαρμοστέας εθνικής νομοθεσίας, το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση του αντιτασσόμενου σήματος.

135 Αφού συνήγαγε, στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του ισχυρισμού του μόνου λόγου ακυρώσεως, ότι το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα είχε εφαρμογή, το ΓΕΕΑ εξετάζει το περιεχόμενο της προστασίας των ονομασιών προελεύσεως δυνάμει της διατάξεως αυτής.

136 Στο παρόν στάδιο, το ΓΕΕΑ προβαίνει σε διάκριση μεταξύ της ανάγκης αποδείξεως της φήμης της ονομασίας προελεύσεως και του κινδύνου καταστρατηγήσεως ή προσβολής της φήμης αυτής.

— Επί της ανάγκης αποδείξεως της φήμης της ονομασίας προελεύσεως

137 Το ΓΕΕΑ σημειώνει ότι ο Διακανονισμός της Λισαβώνας επιτάσσει όπως κάθε συμβαλλόμενο μέρος παρέχει προστασία στις καταχωρημένες ονομασίες. Η προστασία αυτή, κατά το ΓΕΕΑ, πρέπει να είναι τουλάχιστον του ιδίου επιπέδου με την προστασία που προβλέπει ο Διακανονισμός της Λισαβώνας.

138 Συναφώς, το ΓΕΕΑ υπενθυμίζει ότι το άρθρο 3 του Διακανονισμού της Λισαβώνας προβλέπει ότι «η προστασία εξασφαλίζεται έναντι κάθε σφετερισμού ή απομιμήσεως, ακόμα και αν αναφέρεται η πραγματική προέλευση του προϊόντος ή η ονομασία χρησιμοποιείται σε μετάφραση ή συνοδεύεται από εκφράσεις όπως "είδος", "τύπος", "μέθοδος", "απομίμηση" ή άλλες παρόμοιες».

139 Για το ΓΕΕΑ, το ελάχιστο επίπεδο της επιβαλλόμενης προστασίας καλύπτει μόνον τα προϊόντα για τα οποία υφίσταται σχετική καταχώρηση και τα προϊόντα που υπάγονται στην ίδια κλάση (εν προκειμένω, την μπίρα). Ο Διακανονισμός της Λισαβώνας δεν απαιτεί να χορηγείται προστασία πέρα από την εν λόγω κατηγορία προϊόντων.

140 Εντούτοις, τούτο δεν σημαίνει ότι μια ονομασία προελεύσεως δεν μπορεί να έχει ευρύτερη προστασία κατά την εθνική νομοθεσία της χώρας εντός της οποίας ισχύει το κεκτημένο δικαίωμα.

141 Υπενθυμίζοντας τις διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, το ΓΕΕΑ εκτιμά ότι η προστασία που παρέχει η διάταξη αυτή είναι δύο ειδών.

142 Καταρχάς, το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα προβλέπει ένα ελάχιστο επίπεδο προστασίας που καλύπτει τη χρήση ταυτόσημης αναφοράς ή αναφοράς παραπέμπουσας στην ονομασία προελεύσεως, σε σχέση με ομοειδή προϊόντα. Η προστασία αυτή παρέχεται χωρίς προϋποθέσεις και η επίκλησή της είναι δυνατή για όλες τις ονομασίες προελεύσεως, εθνικές ή αλλοδαπές, ενώ τα μόνα στοιχεία που πρέπει να αποδεικνύονται είναι το ενδεχόμενο ότι το ένα σημείο παραπέμπει στο άλλο και η ομοιότητα μεταξύ των προϊόντων.

143 Στη συνέχεια, το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα προβλέπει ευρύτερη προστασία των ονομασιών προελεύσεως, εθνικών ή αλλοδαπών, που εκτείνεται στη χρήση ταυτόσημης αναφοράς ή αναφοράς παραπέμπουσας στην ονομασία προελεύσεως για ανόμοια προϊόντα. Η προστασία αυτή εξαρτάται από την απόδειξη του ότι η ονομασία προελεύσεως έχει κάποια φήμη και ότι αυτή ενδέχεται να καταστρατηγηθεί ή να προσβληθεί.

144 Ο κίνδυνος αυτός πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με το γαλλικό κοινό. Ομοίως, πρέπει να αποδεικνύεται ότι η φήμη της ονομασίας προελεύσεως είναι γνωστή στο γαλλικό κοινό. Ελλείψει φήμης δεν μπορεί να υπάρχει κίνδυνος αποδυναμώσεως ή προσβολής.

145 Επομένως, το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε σφάλμα συνάγοντας ότι «δεν μπορεί να συναχθεί ότι οι αλλοδαπές ονομασίες προελεύσεως που προστατεύονται στη Γαλλία δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας έχουν κάποια φήμη στη Γαλλία» (σημείο 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

146 Υπό τις συνθήκες αυτές, κακώς η Budvar εκθέτει ότι μια ονομασία προελεύσεως έχει εξ ορισμού κάποια φήμη ή είναι σαφώς γνωστή. Η σύγχυση της Budvar προέρχεται από το γεγονός ότι η έννοια της «φήμης του προϊόντος», την οποία απαιτεί το άρθρο 2, παράγραφος 2, του Διακανονισμού της Λισαβώνας για την καταχώρηση στη χώρα προελεύσεως, δεν επεκτείνεται αυτομάτως στις άλλες χώρες μέλη εντός των οποίων ζητείται η σχετική προστασία. Επομένως, μια ένδειξη όπως η ένδειξη «Budweiser», που έχει κάποια φήμη στην Τσεχική Δημοκρατία αλλά που δεν είναι γνωστή ή δεν χρησιμοποιείται ευρέως στη γαλλική αγορά, δεν μπορεί να έχει φήμη στη Γαλλία.

147 Επί του ζητήματος αυτού, το ΓΕΕΑ θεωρεί ότι το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα καθώς και κάθε άλλη διάταξη απαγορεύουσα την καταστρατήγηση, την εκμετάλλευση, την αποδυνάμωση ή την αμαύρωση της φήμης μιας ονομασίας προελεύσεως [το ΓΕΕΑ παραπέμπει ειδικότερα στο άρθρο

13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 208, σ. 1)] έχουν ως σκοπό την προστασία της «εικόνας» της ονομασίας προελεύσεως, δηλαδή της οικονομικής της αξίας. Μια τέτοια ζημία δεν μπορεί να προκληθεί παρά μόνον αν η ονομασία προελεύσεως έχει κάποια φήμη στη χώρα όπου ζητείται η προστασία της.

148 Το ΓΕΕΑ σημειώνει ότι το Δικαστήριο, με την απόφαση Consorzio del Prosciutto di Parma και Salumificio S. Rita, σκέψη 62 ανωτέρω (σκέψη 64), που αφορούσε τον κανονισμό 2081/92, επεξήγησε την έννοια της «φήμης» των ονομασιών προελεύσεως με τον ακόλουθο τρόπο:

«Η φήμη των ονομασιών προελεύσεως είναι συνάρτηση της εικόνας την οποία έχουν μεταξύ των καταναλωτών. Η ίδια η εικόνα αυτή εξαρτάται ουσιαστικά από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα και γενικότερα από την ποιότητα του προϊόντος. Στην ποιότητα αυτή στηρίζεται τελικά η φήμη του προϊόντος.»

149 Η εικόνα ή η φήμη των ονομασιών προελεύσεως εξαρτάται από την υποκειμενική αντίληψη του κοινού και μπορεί να κυμαίνεται σε συνάρτηση με την κάθε επικράτεια. Κατά το ΓΕΕΑ, είναι ακριβές ότι η εικόνα ή η φήμη μιας ονομασίας προελεύσεως προέρχεται από την ποιότητα του προϊόντος. Εντούτοις, η εικόνα ή η φήμη μιας ονομασίας προελεύσεως εξαρτάται σημαντικά από άλλους παράγοντες ξένους προς το ίδιο το προϊόν. Το ΓΕΕΑ αναφέρεται ιδίως στο ύψος των ποσών που επενδύονται για την εμπορική προώθηση, στην έκταση της χρησιμοποιήσεως της ονομασίας προελεύσεως και στο μερίδιο της αγοράς που κατέχει το προϊόν.

150 Δεδομένου ότι η φήμη των ονομασιών προελεύσεως εξαρτάται κυρίως από αυτούς τους παράγοντες και από τον αντίκτυπό τους στο κοινό, η φήμη αυτή δεν μπορεί να συνάγεται από την καταχώρηση που πραγματοποιείται στο πλαίσιο του

Διακανονισμού της Λισαβώνας και απαιτείται πάντοτε να αποδεικνύεται εντός κάθε χώρας όπου προβάλλεται η ύπαρξη ζημίας σε βάρος της φήμης αυτής. Κάθε άλλη λύση θα ισοδυναμούσε με την παροχή του ίδιου επιπέδου προστασίας σε ονομασίες προελεύσεως με ευρύτατη φήμη και σε ονομασίες προελεύσεως που είναι ελάχιστα γνωστές και, πιθανότατα, στην αναγνώριση υπέρ των τελευταίων προστασίας εντός χωρών όπου δεν διαθέτουν καμία φήμη.

151 Το ΓΕΕΑ συνάγει από τις ανωτέρω σκέψεις ότι το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε σφάλμα εξαρτώντας την εφαρμογή του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα από την απόδειξη του ότι οι ονομασίες προελεύσεως είχαν κάποια φήμη στη Γαλλία.

152 Το συμπέρασμα αυτό επιρρωννύεται από τη γαλλική νομολογία. Κατά το ΓΕΕΑ, σε ορισμένες περιπτώσεις σχετικά με το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 πρέπει να εφαρμόζεται η εθνική νομοθεσία όπως θα την εφάρμοζε ένα εθνικό δικαστήριο. Επομένως, οι εθνικές δικαστικές αποφάσεις έχουν ιδιαίτερη σημασία.

153 Συναφώς, το τμήμα προσφυγών δικαίως αναφέρθηκε στην απόφαση Habana, σκέψη 106 ανωτέρω, η οποία αφορούσε σύγκρουση μεταξύ της ονομασίας προελεύσεως Havane [«Αβάνα» στα γαλλικά], που προστατεύεται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας για πούρα, και του πλέον πρόσφατου σήματος Havana για αρώματα. Από την απόφαση αυτή προκύπτει ότι η αδυναμία αποδείξεως της φήμης, στη Γαλλία, της διεθνούς ονομασίας προελεύσεως Havane οδήγησε στην απόρριψη της αγωγής.

154 Το ΓΕΕΑ προσθέτει ότι, όταν γίνεται επίκληση της προστασίας κατά της χρήσεως μιας πλέον πρόσφατης ενδείξεως σε σχέση με ανόμοια προϊόντα, τα γαλλικά δικαστήρια απαιτούν την απόδειξη της φήμης όλων των ονομασιών προελεύσεως, ανεξάρτητα από το αν αυτές είναι εθνικές ή διεθνείς. Το ΓΕΕΑ παραπέμπει στις αποφάσεις του cour d'appel de Paris της 15ης Δεκεμβρίου 1993 και της 12ης Σεπτεμβρίου 2001 σχετικά με την ονομασία προελεύσεως Champagne, που συνάπτονται στο δικόγραφο της προσφυγής. Επομένως, δεν υφίσταται διαφορετική μεταχείριση, σε αντίθεση με όσα προβάλλει η Budvar.

— Επί της καταστρατηγήσεως ή της αποδυναμώσεως της φήμης της ονομασίας προελεύσεως

155 Το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι επίσης ορθώς το τμήμα προσφυγών απέρριψε την προσφυγή με την αιτιολογία ότι η Budvar δεν κατόρθωσε «να αποδείξει πώς η φήμη των ονομασιών προελεύσεως, ακόμα και αν υποτεθεί ότι υφίσταται, θα μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο καταστρατηγήσεως ή να προσβληθεί αν η Anheuser-Busch εδικαιούτο να χρησιμοποιεί ένα εικονιστικό σήμα περιλαμβάνον τη λέξη «Budweiser» για τα ζητούμενα προϊόντα των κλάσεων 16, 21, 25 και 30» (σημείο 53 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

156 Καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας η Budvar δεν προσκόμισε κανένα πραγματικό στοιχείο ούτε προέβαλε κάποιο επιχείρημα προς στήριξη του λόγου ακυρώσεως κατά τον οποίο η χρήση των επίμαχων σημάτων υπάρχει κίνδυνος να οδηγήσει σε καταστρατήγηση ή σε προσβολή της φήμης των ονομασιών προελεύσεως. Επομένως, δεσμευόμενο από τις διατάξεις του άρθρου 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε σφάλμα αποκλείοντας το ενδεχόμενο υπάρξεως μιας τέτοιας καταστρατηγήσεως ή αποδυναμώσεως.

157 Έτσι, τα επιχειρήματα που περιέχει το δικόγραφο της προσφυγής επ' αυτού είναι απαράδεκτα, διότι προβλήθηκαν για πρώτη φορά ενώπιον του Πρωτοδικείου.

158 Αν ωστόσο τα επιχειρήματα αυτά θεωρηθούν παραδεκτά, το ΓΕΕΑ εκθέτει ότι μπορεί να επέλθει καταστρατήγηση της φήμης των ονομασιών προελεύσεως όταν οι επιχειρηματίες εκουσίως επιλέγουν ταυτόσημα ή παρόμοια σημεία για να τα χρησιμοποιήσουν σε διαφορετικό τομέα, με σκοπό να επωφεληθούν αθέμιτα μέρους των επενδύσεων του δικαιούχου προγενέστερου δικαιώματος. Η κατάσταση αυτή ισοδυναμεί σχεδόν με την αθέμιτη εκμετάλλευση της φήμης του προγενέστερου σήματος, στο πλαίσιο του άρθρου 5, παράγραφος 2, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), ή του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94.

159 Το ΓΕΕΑ αναγνωρίζει ότι η χρήση εικονιστικού σήματος που περιλαμβάνει τις λέξεις «king of beers» σε σχέση με οποιοδήποτε είδος προϊόντος μπορεί θεωρητικά να δημιουργήσει στο κοινό έναν συσχετισμό με την μπίρα, διότι περιλαμβάνει τις λέξεις «king of beers» και διότι το κοινό μπορεί να εκλάβει τη χρησιμοποίηση αυτή ως έμμεση εμπορική προώθηση της κύριας δραστηριότητας της Anheuser-Busch, που είναι η ζυθοποιία. Τούτο συμβαίνει ιδιαίτερα όσον αφορά τη χρήση του εικονιστικού σήματος του οποίου ζητείται η καταχώρηση σε σχέση με «πρόχειρα φαγητά» της κλάσεως 30, δεδομένου ότι τα προϊόντα αυτά μπορούν να πωλούνται από μπαρ και καφεστιατόρια. Επομένως, αν το Πρωτοδικείο θεωρήσει ότι μπορεί να συναχθεί η φήμη των ονομασιών προελεύσεως, το ΓΕΕΑ του ζητεί να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του τμήματος προσφυγών προς συμπληρωματική εξέταση επί του σημείου αυτού.

160 Όσον αφορά την αποδυνάμωση της φήμης των ονομασιών προελεύσεως, το ΓΕΕΑ εκτιμά ότι μια τέτοια αποδυνάμωση μπορεί να υφίσταται όταν τα προϊόντα για τα οποία χρησιμοποιείται το συγκρουόμενο σημείο έχουν μια τέτοια επίδραση στην αντίληψη του κοινού ώστε να επηρεάζουν την εικόνα και τη δυνατότητα προσελκύσεως που έχει η ονομασία προελεύσεως. Η κατάσταση αυτή ισοδυναμεί σχεδόν με πρόκληση ζημίας στη φήμη του προγενέστερου σήματος, στο πλαίσιο του άρθρου 5, παράγραφος 2, της πρώτης οδηγίας 89/104 ή του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 40/94.

161 Εντούτοις, εν προκειμένω, δεν υφίσταται ανταγωνισμός μεταξύ της μπίρας, αφενός, και των περισσοτέρων από τα προϊόντα τα οποία αφορά η αίτηση καταχωρήσεως, αφετέρου, που να μπορεί να επηρεάσει την εικόνα των προγενέστερων ονομασιών προελεύσεως. Επιπλέον, η χρήση των σχετικών σημάτων, σε σχέση με τα περισσότερα από τα προϊόντα τα οποία αφορά η αίτηση καταχωρήσεως, είναι μάλλον απίθανο να οδηγήσει σε αρνητικούς ή δυσμενείς συνειρμούς αντίθετους προς το ενδεχόμενο κύρος των προγενέστερων ονομασιών προελεύσεως.

162 Συμπληρωματικά, το ΓΕΕΑ υποβάλλει παρατηρήσεις όσον αφορά την Πράξη Προσχωρήσεως της Τσεχικής Δημοκρατίας, που άρχισε να ισχύει την 1η Μαΐου 2004, και όσον αφορά την τροποποίηση του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

163 Όσον αφορά την Πράξη Προσχωρήσεως της Τσεχικής Δημοκρατίας, το ΓΕΕΑ σημειώνει ότι, από την 1η Μαΐου 2004, ήτοι μετά από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι ονομασίες «Českobudějovické pivo» και «Budějovické pivo» («Budweiser Bier») προστατεύονται δυνάμει του κανονισμού 2081/92 ως γεωγραφικές ενδείξεις, ενώ η Πράξη Προσχωρήσεως προβλέπει ότι η προστασία αυτή «δεν θίγει σήματα μπίρας ή άλλα δικαιώματα που υφίστανται εντός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως την ημερομηνία της προσχωρήσεως».

164 Όσον αφορά το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το ΓΕΕΑ σημειώνει ότι αυτό τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 422/2004 του Συμβουλίου, της 19ης Φεβρουαρίου 2004 (ΕΕ L 70, σ. 1), ήτοι ύστερα από την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, ώστε να περιλάβει τα προγενέστερα δικαιώματα που προστατεύονται από την κοινοτική νομοθεσία.

165 Κατά το ΓΕΕΑ, οι τροποποιήσεις αυτές δεν πρέπει να έχουν επίπτωση εν προκειμένω, δεδομένου ότι επήλθαν μετά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εν πάση περιπτώσει, το ΓΕΕΑ σημειώνει ότι το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 2081/92 περιλαμβάνει διατάξεις με διατύπωση ανάλογη προς εκείνη του άρθρου L. 641-2 του αγροτικού κώδικα.

Τα επιχειρήματα της Anheuser-Busch

166 Η Anheuser-Busch, εκτιμώντας ως προαπαιτούμενο την ύπαρξη φήμης, δυνάμει του άρθρου L. 641-2 του αγροτικού κώδικα, προκειμένου να παρασχεθεί προστασία σε προϊόν διαφορετικό από εκείνο για το οποίο προστατεύεται η ονομασία προελεύσεως, αναλύει το ζήτημα αν υφίσταται μια τέτοια φήμη εν προκειμένω.

167 Κατά την Anheuser-Busch, η Budvar ουδέποτε ισχυρίστηκε ότι υφίσταται τώρα κάποια φήμη έναντι του γαλλικού κοινού, αλλ' ούτε απέδειξε τη φήμη αυτή. Η Anheuser-Busch προσθέτει ότι ούτε καν έγινε νύξη περί της χρήσεως των ονομασιών προελεύσεως στη Γαλλία και σημειώνει, επ' αυτού, ότι η Budvar δεν προσκόμισε τιμολόγια πληρωμής, διαφημίσεις, ενημερωτικά φυλλάδια, αριθμητικά στοιχεία σχετικά με πωλήσεις ή διαφημιστικές δαπάνες, με μερίδια αγοράς ή με τη γνώση των ονομασιών προελεύσεως.

168 Η Budvar υποστήριξε ότι οι ονομασίες προελεύσεως έχουν «φήμη καθαυτές» η οποία τεκμαίρεται, διότι είναι εντελώς ανεξάρτητη από κάποια χρήση της γεωγραφικής ονομασίας στη Γαλλία και από τον τρόπο με τον οποίο τις αντιλαμβάνεται ο καταναλωτής. Το επιχείρημα προς στήριξη της απόψεως αυτής, που προέβαλε η Budvar, είναι ότι η φήμη μιας γαλλικής ονομασίας προελεύσεως πρέπει να αποδεικνύεται στο Institut national des appellations d'origine (στην εθνική υπηρεσία ονομασιών προελεύσεως) κατά τον χρόνο που ζητείται η προστασία του στη Γαλλία.

169 Εντούτοις, για την Anheuser-Busch, η απόδειξη μιας τέτοιας φήμης απαιτείται μόνον για την προστασία των γαλλικών ονομασιών προελεύσεως. Δεν απαιτείται η ύπαρξη φήμης στη Γαλλία για την αναγνώριση αλλοδαπών ονομασιών προελεύσεως. Υπάρχουν εκατοντάδες ονομασίες προελεύσεως καταχωρημένες, με ισχύ στη Γαλλία, δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας, που είναι παντελώς άγνωστες στη συντριπτική πλειοψηφία του γαλλικού κοινού. Η Anheuser-Busch παραπέμπει στο υπόμνημα που κατέθεσε στις 18 Φεβρουαρίου 2002 στο τμήμα προσφυγών, το οποίο συνάπτει σε παράρτημα των υπομνημάτων απαντήσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου, ειδικότερα στη γνώμη δικηγόρου Γαλλίας, ειδικευμένου σε θέματα πνευματικής ιδιοκτησίας.

170 Η Anheuser-Busch, επικαλούμενη τις αποφάσεις του cour d'appel de Paris στις υποθέσεις Habana και Champagne, προσθέτει ότι ουδέποτε αποδείχθηκε ότι οι επίμαχες στις υπό κρίση υποθέσεις ονομασίες προελεύσεως χρησιμοποιήθηκαν στη Γαλλία, ούτε ότι απέκτησαν κάποια φήμη όσον αφορά το γαλλικό κοινό.

171 Για τους λόγους αυτούς, τα συμπεράσματα του τμήματος προσφυγών στην προσβαλλόμενη απόφαση, ειδικότερα τα παρατιθέμενα στα σημεία 49 έως 53 της αποφάσεως αυτής, είναι ακριβή.

172 Εξάλλου, η Anheuser-Busch υπογραμμίζει ότι το άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα εξαρτά την προστασία μιας ονομασίας προελεύσεως κατά της χρήσεως όρου που προστατεύεται για ανόμοια προϊόντα από το αν η φήμη της ονομασίας αυτής μπορεί να καταστρατηγηθεί ή να αποδυναμωθεί.

173 Κατά την Anheuser-Busch, μια φήμη που δεν υπάρχει δεν μπορεί να καταστρατηγηθεί ή να αποδυναμωθεί υπό την έννοια του άρθρου L. 641-2 του αγροτικού κώδικα. Η Budvar δεν κατόρθωσε να αποδείξει κάποια καταστρατήγηση ή αποδυνάμωση των ονομασιών προελεύσεως.

174 Όσον αφορά τους ισχυρισμούς της Budvar σχετικά με την κακόβουλη στάση της Anheuser-Busch, οι ισχυρισμοί αυτοί είναι άνευ σημασίας και σαφώς προβάλλονται εκπροθέσμως. Επιπλέον, δεν στηρίζονται σε κάποια πραγματικά περιστατικά ή σε σχετικές αποδείξεις, οπότε είναι απλώς ψευδείς. Η Anheuser-Busch θεωρεί επίσης ότι η στάση ενός διαδίκου δεν έχει καμία σημασία προκειμένου να διαπιστωθεί αν η χρήση ενός σημείου μπορεί να προκαλέσει ενδεχόμενη ζημία ή να οδηγήσει σε καταστρατήγηση της φήμης άλλου σημείου.

175 Εν πάση περιπτώσει, βάσει των επιχειρημάτων που προβάλλει συμπληρωματικά, η Anheuser-Busch θεωρεί ότι η ανακοπή της Budvar έπρεπε να απορριφθεί έναντι του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

176 Πρώτον, η Anheuser-Busch εκτιμά ότι ένας από τους λόγους που στήριξαν την απόρριψη της ανακοπής ήταν οι ανεπαρκείς εξηγήσεις της Budvar όσον αφορά το

εφαρμοστέο δίκαιο εν προκειμένω. Δεύτερον, η Anheuser-Busch προβάλλει την αδυναμία αποδείξεως της χρήσεως στις συναλλαγές στη Γαλλία των ονομασιών προελεύσεως πριν από την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρήσεως σήματος. Τρίτον, κατά την Anheuser-Busch, η Budvar δεν προσκόμισε καμία απόδειξη ότι η χρήση των επίμαχων σημείων ήταν κάτι παραπάνω από τοπική. Τέταρτον, η Anheuser-Busch υποστηρίζει ότι οι επίμαχες ονομασίες προελεύσεως είναι ανίσχυρες, διότι δεν πληρούν τις προϋποθέσεις αναγνωρίσεως που θέτει ο Διακανονισμός της Λισαβώνας.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

177 Πρώτον, εκτιμώντας ότι το άρθρο L. 642-1, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα είχε εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση και ότι τα προϊόντα που καλύπτονταν από το εικονιστικό σήμα του οποίου ζητείται η καταχώρηση και εκείνα που καλύπτονταν από τις επίμαχες ονομασίες προελεύσεως ήταν διαφορετικά, το τμήμα προσφυγών δέχθηκε τα εξής:

«Είναι αναμφισβήτητο ότι οι γαλλικές ονομασίες προελεύσεως δεν προστατεύονται στη Γαλλία παρά μόνον αν η φήμη τους αποδεικνύεται δεόντως [...] [και] δεν μπορεί να συναχθεί κατά τεκμήριο ότι οι αλλοδαπές ονομασίες προελεύσεως που προστατεύονται στη Γαλλία δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας έχουν κάποια φήμη στη Γαλλία.» (Σημείο 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως.)

178 Δεύτερον, το τμήμα προσφυγών δέχθηκε περαιτέρω τα ακόλουθα:

«Όταν μια ονομασία προελεύσεως [...] προστατεύεται στη Γαλλία δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας, αυτή απολαύει προστασίας έναντι των ανόμοιων προϊόντων μόνον αν αποδεικνύεται ότι έχει κάποια φήμη στη Γαλλία και ότι η χρήση της για ανόμοια προϊόντα συνιστά καταστρατήγηση ή αποδυνάμωση της φήμης αυτής.» (Σημείο 51 της προσβαλλομένης αποφάσεως.)

179 Τρίτον, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι:

«[Η Budvar] όχι μόνον δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι οι ονομασίες προελεύσεως έχουν κάποια φήμη στη Γαλλία, αλλά και να αποδείξει πώς θα μπορούσε να υπάρξει καταστρατήγηση ή προσβολή της φήμης των ονομασιών προελεύσεως, αν υποτεθεί ότι αυτή υπάρχει, αν επιτραπεί [στην Anheuser-Busch] να χρησιμοποιεί ένα εικονιστικό σήμα περιλαμβάνον τον όρο "Budweiser" για τα ζητούμενα προϊόντα των κλάσεων 16, 21, 25 και 30.» (Σημείο 53 της προσβαλλομένης αποφάσεως.)

180 Με τα επιχειρήματα τα οποία προβάλλει η Budvar με το δεύτερο σκέλος του ισχυρισμού της στο πλαίσιο του μόνου λόγου ακυρώσεως η εταιρία αυτή επικαλείται, στην πραγματικότητα, δύο σφάλματα στα οποία φέρεται ότι υπέπεσε το τμήμα προσφυγών.

181 Καταρχάς, η Budvar θεωρεί, στην ουσία, ότι οι προϋποθέσεις που θέτει, όσον αφορά ανόμοια προϊόντα, το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, προς αναγνώριση προστασίας στη Γαλλία υπέρ των ονομασιών προελεύσεως οι οποίες έχουν καταχωρηθεί από άλλη χώρα δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας, ειδικότερα η ανάγκη να αποδεικνύεται ο κίνδυνος καταστρατηγήσεως ή αποδυναμώσεως της φήμης των ονομασιών αυτών, είναι πιο αυστηρές από τις προϋποθέσεις που θέτει ο Διακανονισμός της Λισαβώνας. Επομένως, η γεωγραφική ονομασία που αποτελεί μια ονομασία προελεύσεως η οποία έχει καταχωρηθεί δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας προστατεύεται, όποια και αν είναι τα προϊόντα τα οποία αφορά το μεταγενέστερο σήμα, χωρίς να απαιτείται να αποδεικνύεται η ύπαρξη κάποιας φήμης ή κάποιου κινδύνου καταστρατηγήσεως ή αποδυναμώσεως της εν λόγω φήμης.

182 Στο πλαίσιο αυτό η Budvar εξέθεσε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι, δυνάμει του άρθρου 55 του γαλλικού Συντάγματος, οι διεθνείς συνθήκες ή συμφωνίες που έχουν νομοτύπως επικυρωθεί ή εγκριθεί έχουν, από της δημοσιεύσεώς τους, ανώτερη ισχύ έναντι των νόμων, με την επιφύλαξη της αμοιβαιότητας για κάθε συμφωνία ή συνθήκη. Κατά συνέπεια, οι γαλλικές νομοθετικές διατάξεις, προγενέστερες ή και μεταγενέστερες της ενάρξεως της

ισχύος της ως άνω συμφωνίας, πρέπει να ερμηνεύονται σύμφωνα με τον Διακανονισμό της Λισαβώνας. Η Budvar προσέθεσε ότι επικρίνει τον τρόπο με τον οποίο τα γαλλικά δικαστήρια εφαρμόζουν τον Διακανονισμό της Λισαβώνας.

183 Στη συνέχεια και εν πάση περιπτώσει, η Budvar εκτιμά ότι η φήμη των σχετικών ονομασιών προελεύσεως μπορούσε να συναχθεί και ότι ο κίνδυνος καταστρατηγήσεως ή αποδυναμώσεως της φήμης αυτής έχει αποδειχθεί.

Επί της συμφωνίας των προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα σε σχέση με τις διατάξεις του Διακανονισμού της Λισαβώνας για ανόμοια προϊόντα

184 Μεταξύ των κρατών που είναι τώρα μέλη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, η Γαλλική Δημοκρατία, η Δημοκρατία της Ουγγαρίας, η Ιταλική Δημοκρατία, η Πορτογαλική Δημοκρατία, η Τσεχική Δημοκρατία και η Σλοβακική Δημοκρατία ήταν συμβαλλόμενα μέρη στον Διακανονισμό της Λισαβώνας κατά τον χρόνο της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

185 Πρώτον, σύμφωνα με τις διατάξεις του Διακανονισμού της Λισαβώνας, πρέπει να σημειωθεί η στενή σχέση που υπάρχει μεταξύ της ονομασίας προελεύσεως και του προϊόντος το οποίο αφορά η ονομασία αυτή, καθώς και η προστασία που απορρέει από την εν λόγω σχέση. Ειδικότερα, τα συμβαλλόμενα μέρη στον Διακανονισμό της Λισαβώνας ανέλαβαν την υποχρέωση να προστατεύουν, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του Διακανονισμού αυτού, τις ονομασίες προελεύσεως των «προϊόντων» των άλλων χωρών. Δυνάμει του κανόνα 5, παράγραφος 2, στοιχείο iv), του κανονισμού εκτελέσεως του Διακανονισμού της Λισαβώνας, η διεθνής αίτηση καταχωρήσεως μιας ονομασίας προελεύσεως δυνάμει του εν λόγω Διακανονισμού πρέπει να προσδιορίζει «το προϊόν το οποίο αφορά η ονομασία αυτή».

186 Δεύτερον, το άρθρο 2, παράγραφος 1, του Διακανονισμού της Λισαβώνας προβλέπει ότι το προϊόν που φέρει την ονομασία πρέπει να αντλεί αποκλειστικά ή ουσιαστικά την ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά του από τη γεωγραφική περιοχή προελεύσεως, περιλαμβανομένων των φυσικών και των ανθρώπινων παραγόντων. Εξάλλου, η προστασία που προβλέπει το άρθρο 3 του Διακανονισμού της Λισαβώνας αφορά τις περιπτώσεις όπου η καταχωρημένη ονομασία προελεύσεως καθίσταται αντικείμενο σφετερισμού ή απομιμήσεως. Στο πλαίσιο αυτό, η προστασία μιας ονομασίας προελεύσεως κατά κάθε είδους σφετερισμού ή απομιμήσεως παρέχεται όταν τα οικεία προϊόντα είναι ταυτόσημα ή ομοειδή. Η προστασία αυτή αποσκοπεί να εξασφαλίσει ότι η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά του οικείου προϊόντος, που απορρέουν από τη γεωγραφική περιοχή προελεύσεώς του, περιλαμβανομένων των φυσικών και ανθρώπινων παραγόντων, δεν θα αποτελούν το αντικείμενο νοσφίσεως ή αντιγραφής χωρίς σχετικό δικαίωμα.

187 Τρίτον, το άρθρο 3 του Διακανονισμού της Λισαβώνας ορίζει ότι η προστασία παρέχεται «ακόμα και αν αναφέρεται η πραγματική προέλευση του προϊόντος ή η ονομασία χρησιμοποιείται σε μετάφραση ή συνοδεύεται από εκφράσεις όπως "είδος", "τύπος", "μέθοδος", "απομίμηση" ή άλλες παρόμοιες». Η διευκρίνιση αυτή, λάμβανομένης υπόψη της χρησιμοποιούμενης φρασεολογίας, έχει κάποιο νόημα μόνον όταν τα οικεία προϊόντα είναι ταυτόσημα ή, τουλάχιστον, ομοειδή.

188 Επομένως, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η προστασία που προβλέπεται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας παρέχεται, με την επιφύλαξη ενδεχόμενης επεκτάσεως της προστασίας αυτής από συμβαλλόμενο μέρος στην επικράτειά του, όταν τα προϊόντα που φέρουν την οικεία ονομασία προελεύσεως και εκείνα τα οποία αφορά το σημείο που ενδέχεται να τα προσβάλει είναι ταυτόσημα ή, τουλάχιστον, ομοειδή.

189 Εξάλλου, χωρίς να ανακύπτει ζήτημα εξετάσεως κατ' αναλογία, πρέπει να σημειωθεί ότι, σε κοινοτικό επίπεδο, ο κανονισμός 2081/92, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων, όπως ίσχυε κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών, περιλαμβάνει, στο άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο β', διατάξεις παραπλήσιες προς εκείνες του άρθρου 3 του Διακανονισμού της Λισαβώνας, περιλαμβάνει δε

ρητά, στο άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, διατάξεις που προβλέπουν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, την προστασία των ονομασιών που καταχωρούνται σε κοινοτικό επίπεδο όταν τα οικεία προϊόντα δεν είναι ομοειδή σε σχέση με τα καταχωρηθέντα με τις ονομασίες αυτές.

190 Από τη νομολογία, ιδίως από την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαρτίου 1999, C-87/97, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola (Συλλογή 1999, σ. I-1301), καθώς και από τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Jacobs στην υπόθεση αυτή (Συλλογή 1999, σ. I-1304), δεν προκύπτει ότι το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 2081/92 ερμηνεύθηκε υπό την έννοια ότι η προστασία που παρέχει το εν λόγω άρθρο έχει εφαρμογή όταν τα οικεία προϊόντα είναι διαφορετικά, δεδομένου ότι η τελευταία κατάσταση ρυθμίζεται από το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του ίδιου κανονισμού.

191 Στο πλαίσιο αυτό πρέπει να σημειωθεί ότι αν ήταν σύμφωνη προς τη βούληση των συντακτών του εν λόγω Διακανονισμού η εκ μέρους της Budvar ερμηνεία των διατάξεων του Διακανονισμού της Λισαβώνας, υπέρ της επεκτάσεως της προστασίας των ονομασιών σε όλα τα προϊόντα, ανεξάρτητα από το αν αυτά είναι ταυτόσημα, ομοειδή ή διαφορετικά, τούτο θα είχε ως συνέπεια, κατά τον χρόνο της εκδόσεως του κανονισμού 2081/92, τη δημιουργία μιας αντιφατικής καταστάσεως σε ορισμένα κράτη μέλη τα οποία είναι επίσης συμβαλλόμενα μέρη στον Διακανονισμό αυτό. Πράγματι, ενώ το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 2081/92 και το άρθρο 3 του Διακανονισμού της Λισαβώνας έχουν σχεδόν την ίδια διατύπωση, η προστασία των ονομασιών προελεύσεως που καταχωρούνται σε κοινοτικό επίπεδο ή δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας θα διέφερε κατά πολύ εντός της ενιαίας αγοράς, για διαφορετικά προϊόντα, σε συνάρτηση με την εφαρμογή της μιας ή της άλλης από τις προαναφερθείσες διατάξεις.

192 Εντούτοις, το γεγονός ότι η προστασία που χορηγείται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας ισχύει μόνον όταν τα προϊόντα που φέρουν την οικεία ονομασία προελεύσεως και εκείνα τα οποία αφορά το σημείο που ενδέχεται να τα προσβάλει είναι ταυτόσημα ή, τουλάχιστον, ομοειδή δεν εμποδίζει το ότι τα συμβαλλόμενα μέρη στον Διακανονισμό της Λισαβώνας μπορούν να προβλέπουν, στο πλαίσιο της εθνικής εννόμου τάξεως, μιαν ευρύτερη προστασία.

193 Εξάλλου, το άρθρο 4 του Διακανονισμού της Λισαβώνας ορίζει ότι οι διατάξεις του εν λόγω Διακανονισμού ουδόλως εμποδίζουν την υφιστάμενη προστασία υπέρ των ονομασιών προελεύσεως εντός καθενός των συμβαλλομένων μερών δυνάμει άλλων διεθνών συμφωνιών ή δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας ή της νομολογίας.

194 Οι διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, που επαναλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, όπως αυτές εφαρμόζονται από τα γαλλικά δικαστήρια σχετικά με την προστασία των ονομασιών προελεύσεως που καταχωρούνται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας, ακολουθούν την ίδια λογική.

195 Προβλέποντας ότι η γεωγραφική ονομασία που αποτελεί μια ονομασία προελεύσεως ή κάθε άλλη μνεία της δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται για κανένα ομοειδές προϊόν, οι διατάξεις αυτές παρέχουν στις ονομασίες προελεύσεως που καταχωρούνται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας τη δυνατότητα να απολαύουν της προστασίας που προβλέπει το άρθρο 3 του εν λόγω Διακανονισμού έναντι κάθε απομιμήσεως ή κάθε σφετερισμού. Στο πλαίσιο αυτό, αν τα επίμαχα προϊόντα ήταν ταυτόσημα ή ομοειδή, οι ονομασίες που επικαλείται η Budvar και περιλαμβάνονται στη σκέψη 16 ανωτέρω θα μπορούσαν να αποτελέσουν το αντικείμενο προστασίας δυνάμει του γαλλικού δικαίου, χωρίς να απαιτείται να αποδειχθεί ότι οι ονομασίες αυτές έχουν κάποια φήμη στη γαλλική επικράτεια ούτε, κατά μείζονα λόγο, ότι η φήμη αυτή ενδέχεται να καταστρατηγηθεί ή να αποδυναμωθεί.

196 Προβλέποντας, εξάλλου, ότι η γεωγραφική ονομασία την οποία αποτελεί η ονομασία προελεύσεως ή κάθε άλλη ένδειξη που την αναφέρει δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται για κανένα άλλο προϊόν ή υπηρεσία όταν η χρησιμοποίηση αυτή ενδέχεται να καταστρατηγήσει ή να αποδυναμώσει τη φήμη της ονομασίας προελεύσεως, οι διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, που επαναλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, καθιστούν δυνατή την παροχή προστασίας στις ονομασίες προελεύσεως που καταχωρούνται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας, η οποία είναι ευρύτερη από εκείνη που προβλέπει ο εν λόγω Διακανονισμός. Η ως άνω ευρύτερη προστασία εξαρτάται, εντούτοις, από ορισμένες προϋποθέσεις.

197 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Budvar κατ' ουσίαν, οι προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, στο πλαίσιο ανόμοιων προϊόντων, δεν είναι πιο αυστηρές από αυτές που προβλέπει ο Διακανονισμός της Λισαβώνας.

198 Ως εκ περισσού, το Πρωτοδικείο σημειώνει ότι το Διεθνές Γραφείο της Παγκόσμιας Οργανώσεως Πνευματικής Ιδιοκτησίας, που ασκεί το διαχειριστικό έργο του Διακανονισμού της Λισαβώνας, με ένα δημόσιο έγγραφό του της 8ης Ιουνίου 2000 με τίτλο «Ενδεχόμενες λύσεις σε περιπτώσεις συγκρούσεως μεταξύ σημάτων και ομώνυμων γεωγραφικών ενδείξεων», που είναι διαθέσιμο στον δικτυακό τόπο της ως άνω Παγκόσμιας Οργανώσεως με τα στοιχεία SCT/5/3 και διανεμήθηκε κατά την πέμπτη σύνοδο της μόνιμης επιτροπής του δικαίου των σημάτων, των βιομηχανικών σχεδίων και υποδειγμάτων και των γεωγραφικών ενδείξεων, υπογράμμισε το ίδιο τα ακόλουθα:

«Κάθε πρόσωπο που χρησιμοποιεί νομίμως μια γεωγραφική ένδειξη δικαιούται να εμποδίζει οιονδήποτε να χρησιμοποιεί τη γεωγραφική αυτή ένδειξη αν τα προϊόντα επί των οποίων χρησιμοποιείται δεν προέρχονται από την αναφερόμενη γεωγραφική περιοχή. Όπως τα σήματα, έτσι και οι γεωγραφικές ενδείξεις υπόκεινται στην αρχή της "ειδικότητας", δηλαδή προστατεύονται μόνον για το είδος των προϊόντων επί των οποίων πράγματι χρησιμοποιούνται, και στην αρχή της "εδαφικότητας", δηλαδή προστατεύονται μόνον εντός συγκεκριμένου εδάφους και υπόκεινται στους νόμους και τις λοιπές ρυθμίσεις που ισχύουν στο έδαφος αυτό. Υπάρχει μια εξαίρεση από την αρχή της ειδικότητας για τις φημισμένες γεωγραφικές ενδείξεις. Στο παρόν στάδιο εξελίξεως των πραγμάτων, οι διεθνείς συνθήκες που έχει συντάξει η Παγκόσμια Οργάνωση Πνευματικής Ιδιοκτησίας ή η Συμφωνία περί των [πτυχών των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας τα οποία άπτονται του εμπορίου] δεν προβλέπουν την επέκταση της προστασίας σ' αυτήν την ειδική κατηγορία γεωγραφικών ενδείξεων.» (Σημείο 20 του εγγράφου SCT/5/3.)

Επί της αποδείξεως της φήμης των επίμαχων ονομασιών προελεύσεως στη γαλλική επικράτεια, στο πλαίσιο ανόμοιων προϊόντων

199 Πρώτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως υπογραμμίστηκε στη σκέψη 188 ανωτέρω, η προστασία που παρέχει ο Διακανονισμός της Λισαβώνας έχει εφαρμογή όταν τα οικεία προϊόντα είναι ταυτόσημα ή ομοειδή.

200 Δεύτερον, διαπιστώνεται ότι τα επίμαχα προϊόντα στην υπόθεση Τ-57/04, δηλαδή εκείνα τα οποία καλύπτονται από το εικονιστικό σήμα του οποίου ζητείται η καταχώρηση —που υπάγονται στις κλάσεις 16, 21, 25, 30, δεδομένου ότι τα προϊόντα της κλάσεως 32 αποτελούν το αντικείμενο της υποθέσεως Τ-71/04— και εκείνα τα οποία καλύπτονται από τις ονομασίες προελεύσεως που επικαλείται η Budvar σε σχέση με το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 —που υπάγονται στην κλάση 32— είναι διαφορετικά. Κανείς από τους διαδίκους δεν αμφισβητεί το πραγματικό αυτό στοιχείο, το οποίο τόνισε, εξάλλου, το τμήμα προσφυγών.

201 Τρίτον, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, που επαναλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, όπως τις εφαρμόζουν τα γαλλικά δικαστήρια στην προστασία των ονομασιών προελεύσεως που καταχωρούνται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας, η γεωγραφική ονομασία την οποία αποτελεί η ονομασία προελεύσεως ή κάθε άλλη ένδειξη που την αναφέρει δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται για κανένα άλλο προϊόν ή υπηρεσία όταν η χρησιμοποίηση αυτή ενδέχεται να καταστρατηγήσει ή να αποδυναμώσει τη φήμη της ονομασίας προελεύσεως. Όπως σημειώθηκε με τη σκέψη 196 ανωτέρω, η διάταξη αυτή παρέχει στις ονομασίες προελεύσεως που καταχωρούνται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας τη δυνατότητα να απολαύουν ευρύτερης προστασίας έναντι εκείνης που προβλέπει ο ως άνω Διακανονισμός.

202 Τέταρτον, στο πλαίσιο αυτό, σύμφωνα με την αρχή της εδαφικότητας, η προστασία των ονομασιών προελεύσεως διέπεται από το δίκαιο της χώρας εντός της οποίας ζητείται η προστασία αυτή (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Νοεμβρίου 1992, C-3/91, Exportur, Συλλογή 1992, σ. I-5529, σκέψη 12). Η ως άνω προστασία προσδιορίζεται, επομένως, από το δίκαιο της χώρας αυτής, λαμβανομένων υπόψη των υφισταμένων πραγματικών περιστάσεων.

203 Πέμπτον, πρέπει να σημειωθεί ότι η φήμη των ονομασιών προελεύσεως αποτελεί συνάρτηση της εικόνας που αυτές έχουν έναντι των καταναλωτών. Η εικόνα αυτή εξαρτάται με τη σειρά της, ουσιαστικά, από ορισμένα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και γενικότερα από την ποιότητα του προϊόντος. Η ποιότητα είναι το στοιχείο που δημιουργεί σε τελική ανάλυση τη φήμη του προϊόντος, ενώ η φήμη αυτή μπορεί να είναι σχετικά μεγάλη.

204 Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμώντας ότι η Budvar όφειλε να αποδείξει ότι οι επίμαχες ονομασίες προελεύσεως έχουν κάποια φήμη στη γαλλική επικράτεια. Η απόδειξη αυτή επρόκειτο να παράσχει ιδίως τη δυνατότητα προσδιορισμού της εικόνας που έχουν οι επίμαχες ονομασίες προελεύσεως έναντι των Γάλλων καταναλωτών.

205 Το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι η Budvar δεν απέδειξε μια τέτοια φήμη στη γαλλική επικράτεια. Η Budvar δεν αμφισβήτησε ενώπιον του Πρωτοδικείου, ειδικότερα στο πλαίσιο του δικογράφου της προσφυγής, την πραγματική διαπίστωση του τμήματος προσφυγών επί του σημείου αυτού. Στην πράξη η Budvar υποστηρίζει ότι η φήμη των επίμαχων ονομασιών προελεύσεως μπορεί να συναχθεί από τις διατάξεις του γαλλικού δικαίου ή από την καταχώρηση που πραγματοποιήθηκε βάσει του Διακανονισμού της Λισαβώνας.

206 Πρέπει να σημειωθεί ότι η κατά τεκμήριο ύπαρξη της φήμης που επικαλείται η Budvar δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αντικειμενικό στοιχείο βάσει του οποίου να μπορεί να εκτιμηθεί συγκεκριμένα η φήμη των επίμαχων ονομασιών προελεύσεως στη γαλλική επικράτεια ή να προσδιοριστεί, ενδεχομένως, η έκτασή της.

207 Πρέπει να υπογραμμιστεί, συναφώς, ότι το cour d'appel de Paris, με την απόφαση Habana, σκέψη 106 ανωτέρω, δέχθηκε ότι ήταν «αναμφισβήτητο και ότι είχε πλήρως αποδειχθεί από τα κατατεθέντα στη δικογραφία έγγραφα (ιδίως από το απόσπασμα του βιβλίου *La grande histoire du cigare* [Η μεγάλη ιστορία του πούρου], καθώς και από τα διάφορα αποσπάσματα δημοσιευμάτων του τύπου), ότι το πούρο Αβάνας, προελεύσεως Κούβας, έχει μια εξαιρετικά μεγάλη φήμη και θεωρείται γενικά ως ένα από τα καλύτερα παγκοσμίως». Εξ αυτού συνάγεται ότι το cour d'appel de Paris, για να εξακριβώσει εν προκειμένω αν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, που επαναλαμβάνει τις διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, στηρίχθηκε σε αντικειμενικά στοιχεία και δεν συνήγαγε βάσει κάποιου τεκμηρίου τη φήμη των επίμαχων ονομασιών προελεύσεως στην ως άνω υπόθεση. Αυτά τα αντικειμενικά στοιχεία τού παρέσχαν τη δυνατότητα να διαπιστώσει ότι η φήμη της επίμαχης ονομασίας προελεύσεως ήταν «εξαιρετικά

μεγάλη» και να θεωρήσει, εξάλλου, ότι η καταστρατήγηση της φήμης μιας ονομασίας που είναι τόσο γνωστή και έχει τέτοιο «κύρος» υπήρχε κίνδυνος να οδηγήσει σε αποδυνάμωσή της, ιδίως στη Γαλλία.

208 Όσον αφορά ειδικά τις διατάξεις του γαλλικού δικαίου τις οποίες επικαλείται η Budvar, διαπιστώνεται ότι το άρθρο L. 641-2, δεύτερο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα δεν παρέχει τη δυνατότητα συναγωγής κατά τεκμήριο κάποιας φήμης των επίμαχων ονομασιών προελεύσεως στη γαλλική επικράτεια. Η διάταξη αυτή προβλέπει τα εξής: «Υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται κατωτέρω, [τα γεωργικά προϊόντα ή τα προϊόντα διατροφής, με ή χωρίς μεταποίηση] μπορούν να λάβουν ελεγχόμενη ονομασία προελεύσεως αν πληρούν τους όρους των διατάξεων του άρθρου L. 115-1 του code de la consommation [κώδικα καταναλώσεως], έχουν κάποια δεόντως αποδεδειγμένη φήμη και αποτελούν το αντικείμενο διαδικασίας εγκρίσεως». Όπως ορθώς τόνισε το τμήμα προσφυγών, κατ' ουσίαν, η διάταξη αυτή δεν έχει εφαρμογή στις ονομασίες προελεύσεως που καταχωρούνται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας, αλλά αφορά τη διαδικασία κτήσεως «ελεγχόμενης ονομασίας προελεύσεως» στη Γαλλία. Επομένως, από τη διάταξη αυτή δεν μπορεί να συναχθεί κανένα τεκμήριο περί υπάρξεως φήμης στη γαλλική επικράτεια των ονομασιών προελεύσεως που καταχωρούνται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας.

209 Το συμπέρασμα αυτό δεν αποδυναμώνεται από το γεγονός ότι, εξάλλου, τα γαλλικά δικαστήρια εφαρμόζουν τις διατάξεις του άρθρου L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, που επαναλαμβάνουν τις διατάξεις του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, προς παροχή ευρείας προστασίας στις ονομασίες προελεύσεως οι οποίες καταχωρούνται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας, όταν τα οικεία προϊόντα είναι διαφορετικά. Πράγματι, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ των προϋποθέσεων αναγνωρίσεως των ονομασιών προελεύσεως και των προϋποθέσεων της προστασίας τους δυνάμει του γαλλικού δικαίου. Επομένως, ακόμα και αν τα γαλλικά δικαστήρια παρέχουν στις ονομασίες προελεύσεως που καταχωρούνται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας ευρύτερη προστασία από εκείνη που προβλέπει ο ως άνω Διακανονισμός, κατ' εφαρμογήν ιδίως των διατάξεων του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, που επαναλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, τούτο δεν σημαίνει ότι αυτές οι ονομασίες προελεύσεως έχουν κατά τεκμήριο κάποια φήμη με βάση τη διαδικασία αναγνωρίσεως που ισχύει για τις ελεγχόμενες ονομασίες προελεύσεως οι οποίες καταχωρούνται στη Γαλλία.

Πρέπει να υπογραμμιστεί επιπλέον ότι ένα τέτοιο τεκμήριο υπάρξεως φήμης, βάσει του άρθρου L. 641-2, δεύτερο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, δεν προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας και, ειδικότερα, από την απόφαση Habana του cour d'appel de Paris, σκέψη 106 ανωτέρω.

210 Όσον αφορά τις διατάξεις του Διακανονισμού της Λισαβώνας, ούτε από αυτές μπορεί να συναχθεί κατά τεκμήριο η φήμη, στη γαλλική επικράτεια, των ονομασιών προελεύσεως που επικαλείται η Budvar. Πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι, όπως σημειώθηκε με τη σκέψη 188 ανωτέρω, η προστασία που παρέχει ο ως άνω Διακανονισμός δεν αφορά καταστάσεις όπου, όπως στην υπό κρίση υπόθεση, τα σχετικά προϊόντα είναι διαφορετικά. Επομένως, ο Διακανονισμός της Λισαβώνας δεν μπορεί να έχει κάποιες συνέπειες επί της αποδείξεως της φήμης των επίμαχων ονομασιών προελεύσεως στη γαλλική επικράτεια στο πλαίσιο διαφορετικών προϊόντων. Εξάλλου, από πραγματικής απόψεως, πρέπει να σημειωθεί ότι, ακόμα και αν το άρθρο 2 του Διακανονισμού της Λισαβώνας προβλέπει ότι «η χώρα προελεύσεως είναι εκείνη της οποίας το όνομα —ή εντός της οποίας βρίσκεται η περιοχή ή ο τόπος των οποίων το όνομα— αποτελεί την ονομασία προελεύσεως που προσέδωσε στο προϊόν τη φήμη του», δεν μπορεί να συναχθεί από τη διάταξη αυτή ότι οι ονομασίες προελεύσεως που καταχωρούνται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβώνας έχουν κάποια φήμη στο έδαφος καθενός των συμβαλλομένων μερών του Διακανονισμού αυτού.

211 Από το σύνολο των στοιχείων αυτών προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε σφάλμα εκτιμώντας ότι η Budvar δεν απέδειξε ότι οι ονομασίες προελεύσεως έχουν κάποια φήμη στη Γαλλία και ότι, επομένως, ελλείπει εν προκειμένω ένα από τα στοιχεία που απαιτούνται για την προστασία που παρέχει το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, το οποίο επαναλαμβάνεται στο άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως.

212 Ως εκ περισσού, πρέπει να σημειωθεί ότι το τμήμα προσφυγών όχι μόνο διαπίστωσε ότι η Budvar δεν απέδειξε ότι οι επίμαχες ονομασίες προελεύσεως είχαν κάποια φήμη στη γαλλική επικράτεια αλλά προσέθεσε ότι η Budvar δεν κατόρθωσε «να αποδείξει πώς η φήμη των ονομασιών προελεύσεως, ακόμα και αν υποτεθεί ότι υφίσταται, θα μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο καταστρατηγήσεως ή να

προσβληθεί αν η [Anheuser-Busch] εδικαιούτο να χρησιμοποιεί ένα εικονιστικό σήμα περιλαμβάνον τη λέξη "Budweiser" για τα ζητούμενα προϊόντα των κλάσεων 16, 21, 25 και 30» (σημείο 53 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

213 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι διατάξεις του άρθρου L. 642-1, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα, που επαναλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-5, τέταρτο εδάφιο, του κώδικα καταναλώσεως, ορίζουν ειδικότερα ότι η γεωγραφική ονομασία την οποία αποτελεί η ονομασία προελεύσεως ή κάθε άλλη ένδειξη που την αναφέρει δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται για κανένα ομοειδές προϊόν και «για κανένα άλλο προϊόν ή υπηρεσία» όταν «η χρησιμοποίηση» αυτή είναι ικανή να αποτελέσει καταστρατήγηση ή να αποδυναμώσει τη φήμη της ονομασίας προελεύσεως. Επομένως, η χρήση της γεωγραφικής ονομασίας την οποία αποτελεί η ονομασία προελεύσεως για κάποιο συγκεκριμένο «προϊόν» ή «υπηρεσία» είναι αυτή η οποία πρέπει να ενδέχεται να οδηγήσει σε καταστρατήγηση της φήμης της ονομασίας προελεύσεως ή να αποδυναμώσει τη φήμη αυτή. Έτσι, το προϊόν αυτό ή η υπηρεσία αυτή λαμβάνεται υπόψη οπωσδήποτε στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του κινδύνου καταστρατηγήσεως ή αποδυναμώσεως της φήμης της ονομασίας προελεύσεως.

214 Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται από τη γαλλική νομολογία, ιδίως, από την απόφαση Habana του cour d'appel de Paris (σκέψη 106 ανωτέρω).

215 Με την απόφαση αυτή το cour d'appel de Paris διαπίστωσε τα ακόλουθα:

«Η εταιρία Aramis άρχισε να διαθέτει στην αγορά και να εμπορεύεται ένα ανδρικό άρωμα με την ονομασία "havana" [...]· το σχήμα του φιαλιδίου, [...] μακρόστενο με ένα φαιό μεταλλικό πώμα, θυμίζει τη μορφή ενός αναμμένου πούρου [...].

Δεν αμφισβητείται ότι η διάθεση για πρώτη φορά στην αγορά ενός νέου αρώματος περιλαμβάνει έναν σημαντικό οικονομικό κίνδυνο, προς μείωση δε του κινδύνου αυτού η οικεία επιχείρηση πρέπει να προσελκύσει το κοινό, που αγνοεί τις ιδιότητες του αρώματος αυτού, δημιουργώντας στο κοινό αυτό μιαν ιδιαίτερα ελκυστική εικόνα που οφείλεται στην ικανότητά της να του θυμίσει κάτι συγκεκριμένο [...].

Η επιλογή της λέξεως "havana" για την προώθηση αρώματος πολυτελείας για άνδρες ουδόλως είναι τυχαία, αλλά εκφράζει την εσκεμμένη προσπάθεια της εταιρίας να χρησιμοποιήσει την ιδιαίτερα έντονη δυνατότητα προκλήσεως συνειρμών την οποία έχει η εικόνα ενός πούρου Αβάνας με δακτύλιους καπνού, η οποία συνδέεται με το κύρος που έχουν εκείνοι που το καπνίζουν και την ευχαρίστηση που απολαμβάνουν, καθώς και το καλό γούστο [...]»

216 Συνεπώς, το cour d'appel de Paris στηρίχθηκε, σε μεγάλο βαθμό, στο προϊόν το οποίο αφορούσε η χρήση της γεωγραφικής ονομασίας που αποτελεί την επίμαχη ονομασία προελεύσεως, για να συναγάγει ότι η φήμη της ονομασίας αυτής ήταν δυνατό να καταστρατηγηθεί ή να αποδυναμωθεί.

217 Η ερμηνεία αυτή ακολουθήθηκε εξάλλου από τα γαλλικά δικαστήρια στο πλαίσιο της προστασίας των γαλλικών ελεγχόμενων ονομασιών προελεύσεως. Έτσι, το cour d'appel de Paris, με απόφασή του της 15ης Δεκεμβρίου 1993 σχετικά με την προστασία της ελεγχόμενης ονομασίας προελεύσεως Champagne, απόφαση την οποία προσκόμισε επίσης η Budvar ενώπιον του ΓΕΕΑ, δέχθηκε ότι «οι εφεσείουσες, λαμβάνοντας το όνομα Champagne για τη δημιουργία ενός νέου αρώματος πολυτελείας, επιλέγοντας μια παρουσίαση που θυμίζει το χαρακτηριστικό πώμα των φιαλών του οίνου αυτού και χρησιμοποιώντας στο πλαίσιο της εμπορικής προωθήσεως την εικόνα και τη γευστική απόλαυση που προέρχονται από αυτόν και συνδέονται με στιγμές χαράς και γιορτής, θέλησαν να δώσουν στο προϊόν τους ένα ελκυστικό όνομα το οποίο χρησιμοποιεί το κύρος της επίδικης ονομασίας».

218 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η Budvar δεν προσκόμισε ενώπιον του ΓΕΕΑ, ειδικότερα ενώπιον του τμήματος προσφυγών, στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι η

χρήση της επίμαχης γεωγραφικής ονομασίας ειδικά για τα προϊόντα τα οποία αφορά το εικονιστικό σήμα του οποίου ζητείται η καταχώρηση και τα οποία παρατίθενται στις κλάσεις 16, 21, 25 και 30 θα μπορούσε να καταστρατηγήσει ή να αποδυναμώσει τη φήμη —αν υποτεθεί ότι αυτή αποδεικνύεται στη γαλλική επικράτεια—των επίμαχων ονομασιών προελεύσεως. Πρέπει να προστεθεί ότι, όσον αφορά ένα καθαρά συγκυριακό ζήτημα, απόκειτο στην Budvar να διευκρινίσει επαρκώς το αίτημά της προκειμένου να παράσχει στο ΓΕΕΑ τη δυνατότητα να αποφανθεί πλήρως επ' αυτού.

219 Βάσει του συνόλου των ανωτέρω λόγων, το δεύτερο σκέλος του μόνου λόγου ακυρώσεως που προβάλλει η Budvar πρέπει να απορριφθεί.

220 Κατά συνέπεια, χωρίς να απαιτείται να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί των επιχειρημάτων που προέβαλε επικουρικώς η Anheuser-Busch, η προσφυγή της Budvar πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της. Επιπλέον, όσον αφορά τα συμπληρωματικά επιχειρήματα της Anheuser-Busch, καθόσον αυτά πρέπει να θεωρηθούν ως αυτοτελής λόγος ακυρώσεως στηριζόμενος στο άρθρο 134, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, πρέπει να σημειωθεί ότι ο λόγος αυτός αντιφάσκει προς τα ίδια τα αιτήματα της παρεμβαίνουσας και, επομένως, πρέπει να απορριφθεί [βλ. συναφώς απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Νοεμβρίου 2006, T-278/04, Jabones Pardo κατά ΓΕΕΑ — Quimi Romar (YUKI), μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή, σκέψεις 44 και 45]. Πράγματι, με τα συμπληρωματικά επιχειρήματά της η Anheuser-Busch επιδιώκει να αμφισβητήσει, στην ουσία, ορισμένα πραγματικά και νομικά στοιχεία που δέχθηκε το τμήμα προσφυγών. Όμως, η Anheuser-Busch δεν ζήτησε την ακύρωση ή τη μεταρρύθμιση της προσβαλλομένης αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 134, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

II — *Υπόθεση T-71/04*

221 Με έγγραφο που υποβλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Μαΐου 2007 η Anheuser-Busch πληροφόρησε το Πρωτοδικείο ότι απέσυρε την αίτησή της περί καταχωρήσεως κοινοτικού σήματος όσον αφορά τα προϊόντα της κλάσεως 32. Η Anheuser-Busch κατέθεσε ένα αντίγραφο του εγγράφου με το οποίο απέσυρε την αίτηση καταχωρήσεως, που διαβιβάστηκε στο ΓΕΕΑ στις 8 Μαΐου 2007.

222 Δεδομένου ότι το αντικείμενο της προσφυγής στην υπόθεση Τ-71/04 αφορά συγκεκριμένα την καταχώρηση του ζητούμενου σήματος για προϊόντα της κλάσεως 32, η Anheuser-Busch θεωρεί ότι παρέλκει να συνεχίσει τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου.

223 Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα, η Anheuser-Busch επαφίεται στην κρίση του Πρωτοδικείου προκειμένου αυτό να λάβει συναφώς πρόσφορη απόφαση.

224 Μετά την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας που αποφασίστηκε με διάταξη της 14ης Μαΐου 2007, το Πρωτοδικείο κάλεσε το ΓΕΕΑ και την Budvar να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του αιτήματος καταργήσεως της δίκης που υπέβαλε η Anheuser-Busch, οι δε διάδικοι συμμορφώθηκαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

225 Με έγγραφο που υποβλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Μαΐου 2007 το ΓΕΕΑ επιβεβαίωσε ότι ανακλήθηκε η αίτηση καταχωρήσεως του κοινοτικού σήματος, όσον αφορά τα προϊόντα της κλάσεως 32, και εξέθεσε ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως στην υπόθεση Τ-71/04. Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα, το ΓΕΕΑ ζητεί από το Πρωτοδικείο να μην το καταδικάσει σ' αυτά.

226 Με έγγραφο που υποβλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Μαΐου 2007 η Budvar δήλωσε ότι έλαβε γνώση της ανακλήσεως της αιτήσεως καταχωρήσεως του κοινοτικού σήματος, όσον αφορά τα προϊόντα της κλάσεως 32, και εξέφρασε την επιθυμία να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί των δικαστικών εξόδων.

227 Η προφορική διαδικασία περατώθηκε και πάλι στις 24 Μαΐου 2007.

228 Σύμφωνα με το άρθρο 113 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, αρκεί να θεωρηθεί, εν προκειμένω, ότι, λαμβανομένης υπόψη της ανακλήσεως της αιτήσεως καταχωρήσεως, όσον αφορά τα προϊόντα της κλάσεως 32, η προσφυγή στην υπόθεση Τ-71/04 κατέστη άνευ αντικειμένου. Επομένως, πρέπει να καταργηθεί η δίκη.

Επί των δικαστικών εξόδων

I — *Υπόθεση Τ-57/04*

229 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα.

230 Επειδή η Budvar ηττήθηκε στην υπόθεση Τ-57/04, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα του ΓΕΕΑ και της Anheuser-Busch.

II — *Υπόθεση Τ-71/04*

231 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

232 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι οι περιστάσεις δικαιολογούν να καταδικαστεί η Anheuser-Busch στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Στην υπόθεση Τ-57/04:

— απορρίπτει την προσφυγή·

— καταδικάζει την Budějovický Budvar, národní podnik, στα δικαστικά έξοδα.

2) Στην υπόθεση Τ-71/04:

— καταργείται η δίκη επί της προσφυγής·

— καταδικάζει την Anheuser-Busch, Inc. στα δικαστικά έξοδα.

Βηλαράς Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Ιουνίου 2007.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

E. Coulon M. Βηλαράς

Πίνακας περιεχομένων

Το νομικό πλαίσιο ..... II - 1835

I — Το διεθνές δίκαιο ..... II - 1835

II — Το κοινοτικό δίκαιο ..... II - 1838

III — Το εθνικό δίκαιο ..... II - 1842

Ιστορικό της διαφοράς ..... II - 1845

I — Η αίτηση καταχωρήσεως κοινοτικού σήματος που υπέβαλε η Anheuser-Busch II - 1845

II — Ανακοπή κατά της καταχωρήσεως κοινοτικού σήματος ..... II - 1847

III — Η απόφαση του τμήματος ανακοπών ..... II - 1850

IV — Οι αποφάσεις του δευτέρου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ ..... II - 1851

Τα αιτήματα των διαδίκων ..... II - 1854

I — Υπόθεση T-57/04 ..... II - 1854

II — Υπόθεση T-71/04 ..... II - 1855

Σκεπτικό ..... II - 1856

I — Υπόθεση T-57/04 ..... II - 1856

A — Επί του παραδεκτού του δευτέρου αιτήματος της Budvar ..... II - 1856

B — Επί της ουσίας ..... II - 1857

1. Επί του πρώτου σκέλους του ισχυρισμού, σχετικά με την έλλειψη δυνατότητας εφαρμογής του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα ..... II - 1859

α) Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1859

Τα επιχειρήματα της Budvar ..... II - 1859

Τα επιχειρήματα του ΓΕΕΑ ..... II - 1862

Τα επιχειρήματα της Anheuser-Busch ..... II - 1866

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1869

2. Επί του δευτέρου σκέλους του ισχυρισμού, που προβάλλεται επικουρικώς, σχετικά με την εκ μέρους του τμήματος προσφυγών εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα II - 1877

α) Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1877

Τα επιχειρήματα της Budvar ..... II - 1877

Τα επιχειρήματα του ΓΕΕΑ ..... II - 1882

— Επί της ανάγκης αποδείξεως της φήμης της ονομασίας προελεύσεως ..... II - 1882

— Επί της καταστρατηγήσεως ή της αποδυναμώσεως της φήμης της ονομασίας προελεύσεως ..... II - 1887

Τα επιχειρήματα της Anheuser-Busch ..... II - 1889

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου ..... II - 1892

Επί της συμφωνίας των προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο L. 641-2, τέταρτο εδάφιο, του αγροτικού κώδικα σε σχέση με τις διατάξεις του Διακανονισμού της Λισαβώνας για ανόμοια προϊόντα ..... II - 1894

Επί της αποδείξεως της φήμης των επίμαχων ονομασιών προελεύσεως στη γαλλική επικράτεια, στο πλαίσιο ανόμοιων προϊόντων . II - 1898

II — Υπόθεση Τ-71/04 ..... II - 1905

Επί των δικαστικών εξόδων ..... II - 1907

I — Υπόθεση Τ-57/04 ..... II - 1907

II — Υπόθεση Τ-71/04 ..... II - 1907